SOPOT
CZEKW. ARMII O:
Szkoła Wyższa Handlu
Morskiego. Biblioteka.
24651/G

Sojusz robotniczo-chłopski fundamentem Polski Ludowej

WOLA LUDU

B Cena zł 5

Organ NKW Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego

ROK I — WARSZAWA, CZWARTEK, DNIA 22 GRUDNIA 1949 R. — Nr. 24

Pozdrawiamy Stalina Wodza i Sztandar wszystkich wolnych ludzi i narodów

Uroczyste posiedzenie Ogólnokrajowego Komitetu Obchodu 70-lecia Urodzin Stalina

20 grudnia br. odbyło się w Teatrze Polskim w Warszawie uroczyste posiedzenie Ogólnokrajowego Komitetu Obchodu 70-lecia urodzin Józefa Stalina — z udziałem czołowych przedstawicieli ludzi pracy miast i wsi, Odrodzonego Wojska Polskiego, wybitnych przedstawicieli nauki, kultury i sztuki z całej Polski.

Przewodniczył uroczystemu posiedzeniu Przewodniczący Komitetu, Prezydent R. P. Bolesław Bierut, Przewodniczący Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

W posiedzeniu wzięli udział członkowie Rady Państwa i Rządu, generalicja, przedstawiciele naczelnych władz partii i stronnictw politycznych oraz bohaterowie pracy odznaczeni orderem „Budowniczych Polski Ludowej" i orderem „Sztandar Pracy".

Na posiedzenie przybyli członkowie Korpusu Dyplomatycznego z Dziekanem Korpusu Ambasadorem ZSRR, W. Lebiediewem na czele.

Przy dźwiękach hymnów narodowych Polski i Związku Radzieckiego uroczyste posiedzenie otworzył Przewodniczący Ogólnokrajowego Komitetu Obchodu 70-lecia urodzin Józefa Stalina, Prezydent R. P. Bolesław Bierut.

Zebrani powstają z miejsc. Z tysiąca piersi bije potężny okrzyk: „Sta-lin, Sta-lin!"

Prezydent Bierut zaprasza do prezydium Ambasadora ZSRR, W. Lebiediewa.

Znów wznosi się potężny okrzyk: „Niech żyje Wielki Przyjaciel Polski, Józef Stalin"!

„Sta-lin, Bie-rut, Sta-lin, Bierut" — skandują zebrani.

Cisza zapada dopiero wówczas, gdy Przewodniczący Ogólnokrajowego Komitetu Obchodu 70-lecia urodzin Józefa Stalina, Prezydent R. P. Bolesław Bierut, Przewodniczący KC PZPR rozpoczyna przemówienie.

Słowa Prezydenta wyrażają uczucia, myśli i życzenia całego Narodu. Czołowi ludzie Polski Ludowej z najwyższym entuzjazmem reagują na przemówienie, które odtwarza i głęboko analizuje życie i czyny genialnego teoretyka i praktyka rewolucji socjalistycznej, wielkiego budowniczego ustroju pełnej sprawiedliwości społecznej, Józefa Stalina

„Niech żyje wieczysta przyjaźń narodów Związku Radzieckiego i Narodu Polskiego!" — brzmi potężny okrzyk, gdy Prezydent Bierut cytuje słowa Wielkiego Przyjaciela Narodu Polskiego, wygłoszone z okazji podpisania polsko-radzieckiego układu o przyjaźni, wzajemnej pomocy i współpracy.

Prezydent kończy przemówienie, przekazując Generalissimusowi Stalinowi życzenie milionów Polaków: „Żyj nam długo w pełni sił i zdrowia ku radości ludu pracującego całego świata, kochany nasz i drogi Towarzyszu Stalin!"

Odznaczona orderem „Budowniczych Polski Ludowej" włókniarka Wanda Gościmińska odczytuje uroczysty adres do Józefa Stalina.

Potężnie rozbrzmiewa śpiew bojowej pieśni proletariatu — „Międzynarodówki".

ADRES
do Generalissimusa Stalina
uchwalony na uroczystej akademii w Warszawie w dniu 20 grudnia 1949 roku

Do Józefa Stalina

Zebrani na uroczystym posiedzeniu w Stolicy Polski Ludowej przedstawiciele polskiej klasy robotniczej, chłopstwa pracującego i inteligencji, przedstawiciele Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego, Stronnictwa Demokratycznego i Stronnictwa Pracy, przedstawiciele Władz Naczelnych Rzeczypospolitej Polskiej i Wojska Polskiego pozdrawiamy Cię w 70-tą Rocznicę Twych Urodzin.

Pozdrawiamy STALINA, wiernego Druha LENINA i niezłomnego Kontynuatora Jego dzieła, Bohatera i Przywódcę Wielkiej Rewolucji Październikowej, która ludzionowyzyskiwanym i uciskanym wskazuje drogi wyzwolenia, która naszej Ojczyźnie dwukrotnie przywróciła Niepodległość, polskiej klasie robotniczej dała przykład, wiarę i siłę w walce o lepsze socjalistyczne jutro mas pracujących i narodu.

Pozdrawiamy STALINA, Sternika i pierwszego Przodownika budownictwa socjalizmu i komunizmu w Związku Radzieckim.

Epokowe dzieło narodów radzieckich, dokonane pod wodzą Partii LENINA-STALINA, otworzyło nowy, wspaniały okres rozwoju ludzkości i toruje dziś drogę postępu i wolności człowieka.

To dzieło było nam i jest pomocą i przebogatą skarbnicą nauk i doświadczeń dla klasy robotniczej i całego ludu pracującego Polski, w niepowstrzymanym pochodzie ku przekształceniu naszej Ojczyzny z kraju, wczoraj jeszcze dławionego przez wyzysk kapitalistyczny, pełnego ruin i zgliszcz, dziś — wracego życiem i twórczą pracą — na kraj pełnej sprawiedliwości społecznej, nieograniczonego rozkwitu, dobrobytu i kultury, na kraj socjalizmu.

Pozdrawiamy STALINA, Wodza i Organizatora zwycięstwa nad faszyzmem, które uratowało ludzkość, człowieczeństwo i istnienie milionów Polaków, które przyniosło naszej Ojczyźnie wyzwolenie, ludowi pracującemu władzę.

Pozdrawiamy STALINA, inicjatora i twórcę historycznego przełomu, który naród polski zespolił wieczystą przyjaźnią z narodami Związku Radzieckiego.

Pozdrawiamy STALINA, Wodza i Chorążego światowego frontu pokoju wszystkich ludzi i narodów, walczących przeciw imperializmowi i jego sprzedajnym sługom, o pokój i suwerenność.

Sprawa pokoju, postępu i socjalizmu, związana nierozłącznie z imieniem Stalina — wielka sprawa ludzkości jest dla każdego z nas sprawą naczelną i najbliższą, sprawą przyszłości naszego narodu, przyszłości naszej kultury, sprawą przyszłości naszych miast i wsi, przyszłości naszych rodzin i dzieci. Tej sprawie oddamy wszystkie nasze siły i każdy dzień pracy.

Uzbrojeni w naukę Lenina i Stalina, wzbogaceni doświadczeniami narodów radzieckich wykonamy 6-letni plan budowy fundamentów socjalizmu, tak jak wykonaliśmy zwycięsko trzyletni plan odbudowy.

Będziemy ze wszech sił wzmacniać władzę ludową i przewodnictwo klasy robotniczej bronić jej przed wszelakimi knowaniami wrogów ludu i zdrajców narodu.

Będziemy strzec czujnie jedności obozu pokoju i demokracji, wokół jego straży przedniej i siły głównej — wokół kraju socjalizmu.

Pozdrawiamy STALINA, Wodza i Sztandar wszystkich prostych ludzi na kuli ziemskiej, Przewodnika wszystkich uciśnionych i wyzyskiwanych, wszystkich wolnych ludzi i narodów, walczących o lepszy, sprawiedliwy i pokojowy świat.

W dniu Twoich Urodzin, gorąco pozdrawiamy Cię, — nasz Niezłomny Przyjacielu. Wraz z całym narodem polskim życzymy Ci z całego serca wielu lat życia i pracy dla dobra całej pracującej ludzkości.

Generalissimus Józef Stalin odznaczony Orderem Lenina

MOSKWA (PAP). Jak donosi agencja Tass, Prezydium Rady Najwyższej ZSRR wydało następujący dekret:

W związku z 70-tą rocznicą urodzin Towarzysza J. W. Stalina, biorąc pod uwagę Jego wyjątkowe zasługi na polu wzmocnienia i rozwoju Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, budownictwa komunizmu w naszym kraju, rozgromienia najeźdźców niemiecko - faszystowskich i japońskich imperialistów, jak również na polu odbudowy i dalszego rozwoju gospodarki narodowej ZSRR w okresie powojennym, — postanawia się odznaczyć Towarzysza J. W. Stalina Orderem Lenina.

Przewodniczący Prezydium Rady Najwyższej ZSRR (—) SZWERNIK.
Sekretarz Prezydium Rady Najwyższej ZSRR (—) GORKIN.

Moskwa, Kreml, dnia 20 grudnia 1949 roku.

Międzynarodowe Nagrody Stalinowskie za walkę o utrwalenie pokoju

MOSKWA (PAP). Dekretem Prezydium Rady Najwyższej ZSRR postanowiono: ufundować Międzynarodowe Nagrody Stalinowskie „za działalność na polu utrwalania pokoju między narodami".

1. Nagrody te będą przyznawane obywatelom któregokolwiek kraju świata, niezależnie od ich poglądów politycznych, wierzeń religijnych i różnic rasowych, za wybitne zasługi na polu walki przeciwko podżegaczom wojennym i o utrwalenie pokoju.

2. Osoby, odznaczone Międzynarodową Nagrodą Stalinowską, otrzymują: a) dyplom laureata Międzynarodowej Nagrody Stalinowskiej; b) złoty medal z wizerunkiem J. W. Stalina; c) nagrodę pieniężną w kwocie 100 tysięcy rubli.

3. Międzynarodowe Nagrody Stalinowskie „za działalność na polu utrwalania pokoju między narodami", przyznawane będą corocznie w ilości od pięciu do dziesięciu przez specjalny Komitet Międzynarodowych Nagród Stalinowskich, powoływany przez Prezydium Rady Najwyższej ZSRR spośród przedstawicieli sił demokratycznych różnych krajów świata.

4. Nagrody przyznawać w rocznicę urodzin J. W. Stalina — 21 grudnia każdego roku. Pierwsze nagrody przyznać w 1950 roku.

Przewodniczący Prezydium Rady Najwyższej ZSRR (—) SZWERNIK.
Sekretarz Prezydium Rady Najwyższej ZSRR (—) GORKIN.

Moskwa, Kreml, dnia 20 grudnia 1949 roku.

Listy ze wszystkich stron Polski do Generalissimusa Stalina

Masy pracujące całego świata, cała postępowa ludzkość obchodzi dzisiaj uroczyście 70 rocznicę urodzin Generalissimusa Józefa Stalina. Spośród tysięcy listów pisanych do Wielkiego Przyjaciela narodu polskiego podajemy niektóre urywki:

Robotnik PZPW w Zawidowie na Dolnym Śląsku, Bojarowicz:

„W dniu Twych urodzin Towarzyszu Stalinie, ja, jako robotnik wyrażam szczerą radość i dumę, że mam zaszczyt przesłać tych parę słów robotniczych. Bo, ja, jako robotnik, za czasów Polski kapitalistycznej dobrze wiem, jak byłem wyzyskiwany i eksploatowany, a nie było przed kim użalić się.

Dzisiaj pracuję w PZPW w Zawidowie jako tkacz. Pracuję i zdobywam wiedzę marksizmu i również Twoją wiedzę, Towarzyszu Stalinie, i przyrzekam dopóki będę żył, pracować jako świadomy proletariusz".

Chłopka z Zalipia Eugenia Kaniuchówna:

„Wodzu mas pracujących, Towarzyszu Stalin! Śpieszę i ja, jako pracownica Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" w Zalipiu przesłać Ci, Wodzu, najserdeczniejsze życzenia w dniu Twych urodzin. Chyba nie potrafię wyrazić głębokiego uczucia względem Ciebie za to, że uwolniłeś mnie razem z całą moją rodziną od jarzma hitlerowskiego.

Życzę Ci, Wodzu, długich lat w szczęściu i spokoju".

Członkowie Spółdzielni Produkcyjnej w Machcinie w pow. kościańskim:

„Szczęśliwi jesteśmy, że pracujemy wspólnie na własnej ziemi spółdzielczej, nie na obszarników i bogaczy, lecz dla dobra i szczęścia naszych rodzin, a pracą naszą budujemy nowe, socjalistyczne życie na wsi".

Chłopi gromady Dobra, powiat Szczecin:

„My, chłopi polscy — dobrze pamiętamy czasy przed 1939 r., czasy rządów kapitalistyczno - obszarniczych. I dlatego przyrzekamy pogłębiać przyjaźń polsko - radziecką i poznawać zdobycze kultury i techniki radzieckiej".

Prorektor Politechniki Gdańskiej, prof. Nowacki:

„Drogi Towarzyszu! Kraj nasz, czerpiąc z Waszych nauk, które doprowadziły do wspaniałego rozwoju Związek Radziecki, uważa naukę i jej osiągnięcia za własność całego narodu, otacza ją troskliwą opieką, stwarzając niebywałe w historii naszego narodu warunki jej rozwoju.

Ze świadomością, że pracujemy dla rozwoju naszej ojczyzny i dla ogólno - ludzkiego postępu, dążymy według Waszych wskazań do tego, aby nauka nasza śmiało burzyła okowy, by cechowała ją odwaga i nierozerwalna więź z ludem".

Koło ZSCh przy Spółdzielni Produkcyjnej w Ustowie, pow. Szczecin:

„Przyrzekamy Ci, że budować będziemy spółdzielczość produkcyjną, przez co zbudujemy socjalizm w Polsce. W tym celu zobowiązujemy się podnieść wydajność z 14 do 20 kwintali z ha oraz całkowicie zlikwidować do stycznia 1950 r. analfabetyzm w naszej spółdzielni".

Polski Związek Zachodni:

„Po raz pierwszy w dziejach naród polski usłyszał zza Odry i Nysy Łużyckiej od demokratycznej części narodu niemieckiego nie słowa wrogości, ale słowa przyjaźni. Doniosły ten, historyczny fakt, wiąże się dla nas z Waszym imieniem.

Z Wami, Wodzu światowego obozu pokoju, łączymy głęboką ufność w utrwalenie pokoju świata mimo knowań anglo - amerykańskich podżegaczy wojennych i ich neofaszystowskich pachołków w Niemczech Zachodnich.

Wielki Wasz przykład, Budowniczy Socjalizmu, wielki przykład Związku Radzieckiego jest wzorem i natchnieniem w naszej pracy dla dobra Polski Ludowej".

Dziennikarze warszawscy:

„Zebrani na uroczystej akademii dziennikarze warszawscy przesyłają Tobie, Wodzu i Nauczycielu międzynarodowej klasy robotniczej i mas pracujących całego świata najserdeczniejsze życzenia.

Tyś zwyciężył w wojnie ciemne siły, które chciały cofnąć koło historii i Ty bronisz przed nimi pokoju. Twoje imię — to sztandar pokoju i postrach imperialistów".

Zarząd Główny T. P. P. R. wystosował do Wszechzwiązkowego Towarzystwa Łączności Kulturalnej z Zagranicą list, w którym m. in. czytamy:

„W uroczysty dzień 70 rocznicy urodzin Wielkiego Wodza mas pracujących świata, pierwszego szermierza pokoju i Wielkiego Przyjaciela narodu polskiego Generalissimusa Józefa Stalina, przesyłamy Wam w imieniu przeszło 2.400.000 członków Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej nasze najserdeczniejsze i braterskie pozdrowienia.

Powstałe przed 5 laty Towarzystwo Przyjaźni Polsko-Radzieckiej stało się masową organizacją społeczną w Polsce.

Poważne osiągnięcia organizacyjne są w pierwszym rzędzie rezultatem słusznej i sprawiedliwej polityki naszego Państwa Ludowego, które w oparciu o potężny i braterski Związek Radziecki kroczy zwycięsko na drodze ku socjalizmowi.

Wspaniałe osiągnięcia są również wynikiem mądrej i służącej interesom ludu polskiego polityki czołowego oddziału klasy robotniczej Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, która korzystając z bogatych doświadczeń bratniej Wszechzwiązkowej Komunistycznej Partii (bolszewików) prowadzi naród polski do socjalizmu.

Poważny rozwój naszej organizacji jest również rezultatem świadomości najszerszych mas ludu polskiego o roli, jaką w historii naszego narodu odegrał Związek Radziecki i Józef Stalin.

Towarzystwo nasze rozpowszechniając prawdziwą wiedzę o Związku Radzieckim i jego osiągnięciach, zapoznając społeczeństwo polskie z życiem narodów ZSRR i jego kulturą, ułatwiając przyjmowanie bogatych doświadczeń pierwszego na świecie Państwa Socjalistycznego — zdołało skupić w swoich szeregach szerokie masy robotników, chłopów i inteligencji pracującej, które obdarzają ZSRR gorącą miłością.

Rozszerzyły się, wzmocniły i pogłębiły więzy kulturalne między naszymi narodami. Radziecka kultura stała się drogowskazem dla ruchu kulturalnego naszego narodu. Dzięki niej nasza skarbnica naukowa i kulturalna będzie mogła jeszcze więcej służyć interesom ludu polskiego.

Towarzystwo nasze nie poprzestanie na dotychczasowych osiągnięciach. W dniu urodzin Wielkiego Stalina składamy uroczyste zobowiązanie dążenia do tego, aby każdy świadomy Polak, patriota Polski Ludowej znalazł się w szeregach Towarzystwa, aby prawdziwa wiedza o Związku Radzieckim dotarła do każdego mieszkańca miast i wsi Polski. W ten sposób pragniemy uczcić dzień urodzin Tego, który na czele obozu postępu i demokracji pokrzyżuje ostatecznie barbarzyńskie plany wojenne anglo-amerykańskich imperialistów i ich sługusów titowskich, którego genialny rozum i stalowa wola zabezpieczy tak bardzo upragniony pokój światowy, Tego, który poprowadzi masy pracujące całego świata do ostatecznego zwycięstwa sprawiedliwości historycznej — największego człowieka naszej epoki — Józefa Stalina.

Niech nam żyje długie lata, na sławę narodów radzieckich i mas pracujących całego świata.

Niech żyje dla dalszego rozkwitu kultury i ku szczęściu przyszłych pokoleń".

Prezes
Towarzystwa Przyjaźni
Polsko-Radzieckiej
(H. Świątkowski)
Sekretarz Generalny
(M. Tureniec)

70 posiedzenie Sejmu w dniu 20 grudnia r. b.

Sejm Ustawodawczy na 70 posiedzeniu w dniu 20 bm. odesłał do Komisji szereg rządowych i poselskich projektów ustaw oraz przyjął sprawozdania Komisji o rządowych projektach ustaw.

Na posiedzenie przybyli: członkowie Rządu z Premierem Cyrankiewiczem, Wicepremierem Korzyckim i Ministrem Obrony Narodowej Marszałkiem Rokossowskim na czele.

Po raz pierwszy, po zjednoczeniu stronnictw ludowych, posłowie klubów b. SL i PSL zajęli miejsca zwartą grupą.

Obrady otworzył Wicemarszałek Sejmu Wacław Barcikowski, który po załatwieniu zwykłych formalności powiadomił Izbę o tym, że wpłynęło pismo Prezydenta R. P., zawiadamiające o dokonaniu ratyfikacji umowy polsko - bułgarskiej o komunikacji lotniczej. Do Marszałka Sejmu wpłynęło również pismo, w którym Prezes Rady Ministrów komunikuje o odwołaniu przez Prezydenta RP — inż. Mariana Spychalskiego ze stanowiska ministra Budownictwa i o powierzeniu kierownictwa tego Ministerstwa podsekretarzowi stanu inż. Romanowi Piotrowskiemu.

Izba wyraziła następnie zgodę na uzupełnienie porządku dziennego dodatkowym punktem, a mianowicie pierwszym czytaniem poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy z 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego, poległych w walce o wyzwolenie Polski spod najazdu hitlerowskiego. Projekt ten zamieszczony we wniosku Klubu Poselskiego PZPR — został w pierwszym czytaniu odesłany do Komisji. Do odpowiednich Komisji odesłano również 9 innych projektów ustaw, a mianowicie:

o etatach państwowych w szkołach wyższych nie państwowych,

o poborze rekruta,

o Państwowej Radzie Telekomunikacyjnej,

o prenumeracie i kolportażu czasopism i wydawnictw,

o wydawaniu Dziennika Poczty i Telekomunikacji,

o przekazaniu ministrowi Zdrowia zakresu działania ministra Pracy i Opieki Społecznej w przedmiocie opieki społecznej nad dziećmi do lat trzech oraz nad kobietami ciężarnymi i karmiącymi,

o zmianie dekretu z 1946 r. o organizacji w zakresie działania morskiego i portowych urzędów zdrowia,

o organizacji spraw kultury fizycznej i sportu oraz projekt ustawy

o Funduszu Zakładowym, zamieszczony we wniosku posła A. Zawadzkiego i innych.

Dni Pracy Stalinowskiej w Polsce

W kopalniach, hutach, fabrykach i na roli wre twórcza i harmonijna praca — Praca Stalinowska — praca dla pokoju, dobrobytu i szczęścia ludzkości.

Do Pracy Stalinowskiej stanęły w dniu 20 bm. tysiączne rzesze górników i hutników śląskich, metalowców i elektrotechników, włókniarzy, stoczniowców, garbarzy oraz robotników innych przemysłów.

Lśniącymi maszynami kierują robotnicy z czerwonymi kokardkami. Ich ambicją jest, ażeby Dni Pracy Stalinowskiej były godnym wyrazem ich hołdu dla genialnego nauczyciela nowych metod pracy.

GÓRNICY GLIWICKIEGO ZJEDNOCZENIA PRZEMYSŁU WĘGLOWEGO

Jeden z najwspanialszych sukcesów produkcyjnych osiągnęli górnicy Gliwickiego Zjednoczenia Przemysłu Węglowego 20 grudnia br. — w Dniu Pracy Stalinowskiej, wykonując dla uczczenia 70 rocznicy urodzin genialnego Wodza mas pracujących całego świata plan produkcji na rok 1949 i przyśpieszając termin jego realizacji o 40 godzin

Po wykonaniu planu produkcji za pierwsze półrocze w 100,8 proc. górnicy Gliwickiego Zjednoczenia znacznie ulepszyli swą pracę w drugim półroczu br., osiągając kolejno 102,9 proc. planu w sierpniu, 105 proc. we wrześniu, 106,3 proc. w październiku i 110,5 proc. w listopadzie br.

Do czołowych zakładów pracy tego zespołu kopalń należy kopalnia „MAKOSZOWY" oraz kopalnia „ZABRZE-WSCHÓD".

W wykonaniu planu rocznego przoduje zwycięska załoga kopalni „SOŚNICA", która pierwsza już w dniu 9 grudnia br. wykonała planowaną produkcję

Do najwydatniej pracujących, czołowych górników Gliwickiego Zjednoczenia Przemysłu Węglowego należą m. in.: P. Urbanek i R. Niklas z kopalni „Zabrze-Wschód", W. Korbel i E. Morawiec — górnicy kopalni „Zabrze-Zachód", J. Tyrajski i J. Dobrowolski — z kopalni „Sośnica", A Mason i H. Mikula z kopalni „Makoszowy", J. Szydło i E. Sapisch — brygadziści kopalni „Gliwice" oraz J. Michna i S. Anuszewski z kopalni „Bielszowice" i H. Jedryczko oraz J. Rychtel — górnicy kopalni „Knurów".

CHŁOPI WOJ. GDAŃSKIEGO

W gromadach wre praca. Rolnicy woj. gdańskiego dokonują remontu dróg, kładą nowe chodniki, budują boiska sportowe, porządkują szkolne dziedzińce i drogi przed budynkami szkolnymi. Wzrosła liczba członków ZSCh, jak również członkiń kół gospodyń wiejskich.

Gromada Lasowice Małe w pow. malborskim kończy elektryfikację wsi, Lisewo otworzyło poradnię lekarską, Lichnowy dokonały własnym nakładem napraw 6 pomp odwadniających i otworzyły na swym terenie sklep tekstylny, Kadłowo podniosło o 25 proc. ilość książek w swej gromadzkiej świetlicy i podjęło się zlikwidowania analfabetyzmu we wsi. Urządzane wieczornice gromadzkie zapoznają chłopów z życiorysem wodza proletariatu i jego rolą w przebudowie ustroju społecznego.

Ze wsi i gospodarstw rolnych napływają w dalszym ciągu listy dziękczynne, pisane często niewprawną ręką, wyrażające gorące uczucia miłości mas chłopskich do Wodza światowego obozu pokoju

Wyrok w procesie Mannsteina

BERLIN (PAP) — Z Hamburga donoszą, że brytyjski sąd wojskowy ogłosił wyrok w procesie zbrodniarza wojennego, b. marszałka hitlerowskiego, Mannsteina, który podczas wojny popełnił liczne zbrodnie wojenne

Mannstein skazany został na 18 lat więzienia. Sąd brytyjski uzasadnił łagodny swój wyrok tym, że Mannstein rzekomo dopuścił się — zdaniem sędziów — swych zbrodni bez premedytacji. Sąd odrzucił te punkty aktu oskarżenia, które stwierdzały, że Mannstein odpowiedzialny jest za masowe mordy popełnione na ludności polskiej oraz za bestialskie traktowanie polskich i radzieckich jeńców wojennych.

Hitlerowcy na francuskim żołdzie uprawiali działalność szpiegowską w Polsce

Czwarty dzień procesu we Wrocławiu

W czwartym dniu procesu, przed Rejonowym Sądem Wojskowym we Wrocławiu zeznawali: obywatel francuski Hoffmann i osk. Hild.

Obywatel francuski Albert Hoffmann przyznał się do winy. W swych obszernych zeznaniach, złożonych w języku niemieckim, oświadczył on, że w roku 1947 rozpoczął w konsulatach francuskich w Polsce starania o wydanie dokumentów, potwierdzających posiadane przezeń obywatelstwo. Francuskie władze konsularne zwlekały z wydaniem stałego paszportu, aż wreszcie, kiedy oskarżony zgłosił się do konsula Martin w Katowicach, ów dowiedziawszy się, że Hoffmann pracuje w wielkiej fabryce tekstylnej na Dolnym Śląsku, począł wypytywać go o produkcję tych zakładów przemysłowych. Martin starał się zwłaszcza ustalić, czy fabryki te wykonują jakieś obstalunki wojskowe. W końcu tej rozmowy konsul Martin polecił oskarżonemu, aby dostarczył mu próbki pewnego materiału, produkowanego w tej fabryce.

Również i konsul francuski we Wrocławiu, Guy Monge, czynił oskarżonemu trudności z wydaniem dowodów obywatelstwa. W końcu Guy Monge powiedział oskarżonemu, że „mu pomoże, jeżeli i Hoffman mu pomoże". Kiedy oskarżony zapytał go, na czym pomoc ta miałaby polegać, Monge oświadczył Hoffmannowi, iż „jest obywatelem francuskim i powinien coś uczynić dla tego państwa".

„Konsul powiedział mi — zeznaje Albert Hoffmann — że interesuje go produkcja zakładów w których pracuję. Powiedziałem mu wtedy, że przecież o wyrobach tej fabryki pisze się codzień w gazecie i mówi przez Radio. Monge rzekł mi wtedy, że takie informacje go zupełnie nie interesują. Chciałby natomiast wiedzieć, czy produkuje się tam coś dla wojska. Konsul dodał też, że interesują go informacje o ruchach wojsk, o obiektach wojskowych oraz o produkcji zbrojeniowej. Konsul Monge powiedział mi, że może mi uczynić życie lżejszym i przyjemniejszym, jeżeli będę uprawiać trochę szpiegostwa dla Francji".

Niedługo po tym przybyła do Bielawy pracowniczka konsulatu we Wrocławiu, Maria Kubisiak, która zleciła Hoffmannowi dokonywanie aktów sabotażu w tamtejszych zakładach tekstylnych, wypłacając mu zarazem wynagrodzenie za udzielone informacje.

Płacząc — oskarżony Hoffmann oświadcza, że otrzymanych poleceń sabotażu nie wykonał, gdyż myślał o niebezpieczeństwie grożącym jego rodzinie.

Po Hoffmannie złożył zeznania oskarżony Hild. Podobnie jak Hoffmann zeznawał on po niemiecku. Hild przyznał się do uprawiania szpiegostwa, natomiast zaprzeczył zarzutom aktu oskarżenia, dotyczącym sabotażu.

Oskarżony oświadczył, że w roku 1948 zwrócił się do konsulatu francuskiego we Wrocławiu z prośbą o ułatwienie mu wyjazdu do Zagłębia Saary, skąd pochodzi.

W konsulacie zetknął się z ówczesnym wicekonsulem de Mere, który dowiedziawszy się, że Hild jest inżynierem-górnikiem wysoce wyspecjalizowanym w swoim zawodzie, wypytywał go szczegółowo o pewien obiekt przemysłowy na Dolnym Śląsku oraz o ludzi tam pracujących. Hild odpowiedział na te wszystkie pytania oraz udzielił de Mere informacji o pewnym, o wielkim znaczeniu, minerale.

De Mere zażądał następnie dostarczenia mu opisu całego obszaru górniczego Dolnego Śląska z uwzględnieniem cyfr wydobycia, statystyki robotników zatrudnionych w kopalniach, stanu kopalń itd. Hild zgodził się także i na te propozycje.

W czasie następnego spotkania z de Mere omawiano w dalszym ciągu sprawę opisu kopalń dolnośląskich. De Mere zaznaczył przy tym, że jeśli oskarżonemu potrzebne są do sporządzania tego opisu jakieś materiały, to on może ich częściowo dostarczyć.

Następnie Hild wręczył de Mere trzy analizy i dwie próbki minerału, o którym była mowa na poprzednim spotkaniu.

Przew.: Czy oskarżony dostarczał de Mere informacji będąc pracownikiem okręgowego urzędu górniczego?

Osk.: Tak jest.

Przew.: Dlaczego Monge interesował się kopalniami, a w szczególności maszynami górniczymi i sposobem ich działania?

Osk.: Dziś jest dla mnie jasne, że były to przygotowania do sabotażu.

Przew.: Czy oskarżony był członkiem jakiejś organizacji politycznej?

Osk.: Byłem członkiem NSDAP od sierpnia 1933 r.

Na zakończenie Hild zeznał, że dane o swojej przynależności do NSDAP umieścił również w kwestionariuszach konsulatu oraz w podaniu o pracę, jaką miał otrzymać w Zagłębiu Saary.

Dalszy ciąg przesłuchania oskarżonego Hilda odbywał się przy drzwiach zamkniętych. Rozprawa jawna wznowiona będzie w dniu 21 bm.

Zwycięstwa chińskich wojsk ludowych

PEKIN (PAP) — Agencja Nowych Chin donosi, że wojska ludowe zajmują dalsze miejscowości, leżące na granicy Vietnamu. Oddziały ludowe wkroczyły m. in. do miasta Tong-Hing, leżącego nad morzem na samej granicy z Vietnamem.

NOWY JORK (PAP) — Korespondenci pism amerykańskich donoszą z Hong-Kongu, iż oczekiwane jest tu zajęcie w najbliższym czasie przez wojska Chin Ludowych wyspy Hainan — ostatniej obok Formozy bazy Kuomintangu w Chinach.

Wyspa Hainan położona jest na południo-zachód od Kantonu. Na wyspę tę schroniło się ok. 200 tys. żołnierzy Kuomintangu. Wojska te, dowodzone przez gen. Pai-Chung-hsi są całkowicie zdemoralizowane i oczekują jedynie ewakuacji na Formozę.

Korespondenci pism amerykańskich są zdania, że zajęcie wyspy Hainan nie spowoduje większych trudności dla wojsk ludowych, ponieważ trzecia część wyspy znajduje się w rękach powstańców.

Przemówienie Prezydenta RP Bolesława Bieruta

CZCIMY JÓZEFA STALINA

przyśpieszając urzeczywistnienie w Polsce Jego nauki o zbudowaniu Socjalizmu

OBYWATELE i TOWARZYSZE!

Z głębokim wzruszeniem zebraliśmy się w tej sali, aby złożyć w imieniu naszego narodu najgorętsze pozdrowienia Józefowi Stalinowi w dniu Jego 70-lecia. Uczuć narodu wyrazić słowami, które by odzwierciedlały te uczucia z dostateczną głębokością i mocą — niepodobna, choćby to były słowa kunsztowne. Bez porównania lepiej odzwierciedlają uczucia naszego narodu czyny. Polska klasa robotnicza wyraziła swe uczucia dla towarzysza Józefa Stalina czynem twórczej pracy, przyśpieszającej urzeczywistnienie w Polsce Jego nauki o zbudowaniu społeczeństwa socjalistycznego. Polskie masy pracujące przekazały Józefowi Stalinowi dla uczczenia 70-ej rocznicy Jego urodzin tysiące podarunków, które zawierają w sobie bez porównania doskonalszą wymowę uczuć, niż najkunsztowniejsze słowa Nie brak zresztą wśród tych darów po mistrzowsku przez naszych poetów i pisarzy ujętych w słowa uczuć nurtujących lud polski jak również ujętych w słowa proste, choć niemniej wymowne, uczuć ludzi pracy, którym nie łatwo jest się wysłowić. Setki tysięcy listów indywidualnych i zespołowych, listów dzieci i uczonych, listów robotniczych i chłopskich, listów wzruszających swą prostotą, jak list chłopki Reginy Mazur, czy chłopki Marii Iskry, i listów, wzruszających głębią uczucia, jak listy naszych poetów i znanych powszechnie pisarzy — wszystkie razem odzwierciedlają przeżycia i twórcze przeobrażenia, które się dokonują na naszych oczach. Każdy z przedmiotów, listów, wierszy ofiarowanych towarzyszowi Stalinowi przez polski lud pracujący — to nie tylko wyraz jednostkowej czy grupowej inicjatywy, twórczego talentu i osobistego wysiłku, ale równocześnie wyraz czci i uwielbienia całego narodu.

„Jak uczcić Twoją wielkość — za pamiętne słowa
Poparte czynem: Polska niech będzie śpiżową!
I za warszawskich dzieci roześmiane twarze!"

Oto pytanie, wyrażone trafnie przez poetę, lecz nurtujące w nas wszystkich, którym twórcza myśl i braterska dłoń towarzysza Stalina pomogły tworzyć Polskę śpiżową i radować się naszych dzieci roześmianymi twarzyczkami.

Przez pracę dla Polski przyśpieszymy zwycięstwo Stalinowskiej epoki wyzwolenia człowieka — zwycięstwo socjalizmu

I na pytanie to odpowiadają w dniu dzisiejszym na naszych fabrykach, hutach, kopalniach i budowlach wielotysięczne „Stalinowskie warty", przekuwające uczucia naszego narodu w tysiące ton węgla i żelaza, w miliony metrów przędzy i tkanin, w niezliczone formy twardej jak stal, ale gorącej jak krew serdeczna pracy robotniczej. Za przykładem robotników płyną zobowiązania uczonych, profesorów, nauczycieli, artystów, urzędników, chłopów, uczącej się młodzieży aby przez wzmożoną pracę dla Polski przyśpieszać zwycięstwo nowej stalinowskiej epoki wyzwolenia Człowieka, zwycięstwo wolności ogólnoludzkiej — zwycięstwo Socjalizmu.

Ze wszystkich stron naszego kraju z inicjatywy młodzieży polskiej — biegły sztafety młodzieńcze, aby złożyć towarzyszowi Stalinowi meldunki o pracy, o nauce, o swych zobowiązaniach do walki o to, aby słowo „człowiek" zawsze i wszędzie brzmiało dumnie do walki o nowy, socjalistyczny ustrój społeczny, którego wzór dał ludzkości towarzysz Stalin. Biegły sztafety od polskiego morza i od ziemi śląskiej, biegły sztafety młodzieńcze od granicy na Odrze i Nysie Łużyckiej, biegły poprzez wsie i miasta — jak Polska długa i szeroka — a w 25 tysiącach miejsc czekała na nie zgromadzona w łącznej liczbie z górą 2 milionów młodzież, by zameldować towarzyszowi Stalinowi o swych osiągnięciach i o swym najwyższym zobowiązaniu, które pozostanie najszczytniejszym zobowiązaniem wielu pokoleń: żyć i działać tak, jak żył i działał Stalin.

Źródłem twórczych natchnień był towarzysz Stalin dla przodujących ludzi nauki, techniki, sztuki i kultury radzieckiej, natchnień, które pomagały pokonywać przeszkody bohaterskim zespołom ludzkim i poszczególnym konstruktorom, wynalazcom, uczonym jak również zwykłym, prostym ludziom w ich niełatwych zmaganiach i walce. Źródłem twórczych natchnień stało się dziś imię towarzysza Stalina dla setek polskich konstruktorów, wynalazców, artystów malarzy i plastyków, jak również młodocianych jeszcze twórców, którzy w swe podarunki dla towarzysza Stalina wkładali swe tęsknoty i pierwsze, czasem może nieudolne, próby i twórcze poszukiwania nowego wyrazu dla nowej epoki. Ileż gorącej żarliwości zawierają wykonane przez robotników rzeźby z najmniej dogodnych dla tego celu materiałów, np. z węgla, soli, cukru itp. oraz modele ich fabryk lub maszyn. Ileż wzruszającego uczucia mieszczą w sobie wykonane przez chorego na gruźlicę chłopca sceny z plasteliny lub wzruszające swą naiwnością podarunki dzieci. Ileż pomysłowości, wytrwałości i zapału wyrażają wykonane przez chłopów polskich z zadziwiającym pietyzmem: obraz Kremla ze słomy, emblematy z ziarnek zbożowych, lub portret wykonany ręcznie przez cieniowanie liter tekstu Konstytucji Stalinowskiej. Niesposób jest jednak ani ocenić ani dokonać ściślejszego przeglądu tego mnóstwa utworów, przedmiotów i przejawów, którymi polski lud pracujący pragnął uczcić Wielkiego Przodownika Ludzkości, twórcy nowej epoki, Wodza mas pracujących całego świata, Człowieka, którego czczą i którego kochają miliony. „Piękne Twe życie jest wzorem na którym uczyć się będą pokolenia ludzkie" — pisali wraz z młodzieżą naszą pisarze i uczeni polscy. Nie można lepiej uczcić pięknego i wspaniałego życia towarzysza Stalina, jak tylko biorąc je za wzór i przykład. Wzór i przykład życia towarzysza Stalina porusza dziś serca setek milionów ludzi na wszystkich obszarach naszego globu. Obraz życia i walki towarzysza Stalina budzi gorącą falę uczuć w milionach serc, rozpala zapał twórczy wśród wszystkich przodujących warstw naszego społeczeństwa. Jedną z najpopularniejszych form uczczenia 70 rocznicy urodzin towarzysza Stalina stało się poznawanie Jego życiorysu przez dziesiątki i setki tysięcy ludzi pracy, przez młodzież pracującą i uczącą się, przez robotników, chłopów i inteligencję, przez wszystkich przodujących i postępowych ludzi naszego kraju bez względu na ich wiek i płeć.

Poznanie życia i dzieł Stalina mobilizuje do walki o lepsze jutro

Poznanie tego wielkiego życia pełnego walki i zmagań z przeciwnościami, nieodparta, urzekająca siła płynąca z jego twardej, męskiej i jakże głęboko ludzkiej postawy w chwilach najtrudniejszych dla naszego pokolenia, czyni Go szczególnie drogim i bliskim.

Poznanie życia i walki Józefa Stalina, pomaga ludziom prostym, często ludziom nieoświeconym uchwycić i zrozumieć najgłębszy sens, rewolucyjny i arcyludzki sens nauki marksizmu-leninizmu, nauki Lenina i Stalina, rewolucyjny i twórczy sens walki klasowej i budownictwa socjalistycznego.

Gdy się poznaje życiorys Józefa Stalina, założenia i teorie — zdawało by się abstrakcyjne — przyoblekają konkretny, bliski, zrozumiały kształt, podnoszą człowieka, uszlachetniają, mobilizują do walki o lepsze jutro.

Ten wielki i głęboko owocny ruch masowy poznawania życia, walki rewolucyjnej oraz działalności naukowej i praktycznej towarzysza Stalina — to najcenniejszy wyraz zrozumienia wielkości Jego roli w kształtowaniu nowej epoki, która wniosła przełom w życie i dzieje wielu narodów, która toruje nowe drogi rozwoju całej ludzkości, która odsłania nowe możliwości twórcze w życiu każdej jednostki.

Przyjaźń Lenina i Stalina spotęgowała siłę kierowniczą ruchu robotniczego

W życiu i działalności towarzysza Stalina stopiły się w zdumiewającą jedność najwyższe osiągnięcia przodującej myśli ludzkiej i najwyższe osiągnięcia rewolucyjnych przeobrażeń społecznych.

Przez tysiąclecia, rodząc niedolę i cierpienia, rozwijał się proces pogłębienia się przeciwieństw społecznych. Tęsknota człowieka ku wolności rozbijała się o zmienne, lecz wciąż brutalne formy tyranii klasowej. Praca — źródło twórczego postępu człowieka — stała się podstawą jego uciemiężenia i niewoli. Gromadzenie bogactw przez klasy posiadające stało się przyczyną wydziedziczenia i nędzy ludu pracującego. Na schyłku kapitalizmu zdobycze wiedzy i techniki zamieniały się w katastrofę głodu i bezrobocia dla klasy robotniczej. Nierównomierność rozwoju ekonomicznego pogłębiała rywalizację kapitału na arenie międzynarodowej, pogrążając świat raz po raz w katastrofę wojen i zbrodniczej zagłady milionów istnień ludzkich. Nienawiść rozdzielała narody, a idea braterstwa była tylko ukrytym marzeniem przodujących ludzi i niezaspokojoną tęsknotą mas wyzyskiwanych.

I dopiero marksizm uzbroił idee społeczne w potężny oręż przodującej nauki i w niezawodną rewolucyjną metodę walki. Posługując się tym orężem, klasa robotnicza rosła w siły wśród coraz ostrzejszych walk klasowych. Na progu nowego stulecia na czele wielkiej międzynarodowej armii proletariackiej stanął Lenin, genialny wódz uczeń i następca Marksa i Engelsa, twórców socjalizmu naukowego. Lenin rozwinął i wzbogacił teorię marksizmu w nowym okresie kapitalizmu, w którym uwypukliły się i obnażyły ze szczególną jaskrawością wszystkie jego przeciwieństwa wewnętrzne oraz jego pasożytnicze, gnijące cechy. Ten nowy okres nazwał Lenin imperializmem — ostatnim etapem rozkładu kapitalizmu, okresem wojen i rewolucji społecznych. Przygotowując klasę robotniczą do szturmu na zmurszałe twierdze tyranii kapitalistycznej, Lenin tworzył partię nowego typu, partię świadomych, zdecydowanych, nieugiętych i najofiarniejszych bojowników, stojących twardo na gruncie rewolucyjnych zasad marksizmu, walczących nieubłaganie z oportunizmem, ugodą klasową i wpływami ideologicznymi burżuazji na klasę robotniczą. W procesie tworzenia tej partii Lenin spotkał niebawem niezomnego współtowarzysza i przyjaciela — Józefa Stalina.

Wspominając o pierwszym zetknięciu się z Leninem towarzysz Stalin mówił o tym w sposób szczególny:

„Zaznajomienie się z działalnością rewolucyjną Lenina z końca lat dziewięćdziesiątych i szczególnie po roku 1901, po wydaniu „Iskry", dało mi przekonanie, że w osobie Lenina mamy człowieka niezwykłego. Nie był on wówczas w moich oczach zwykłym kierownikiem partii, był jej faktycznym twórcą, kierownikiem wyższego typu, orłem górskim, nie znającym lęku w walce i śmiało prowadzącym partię naprzód po niezbadanych drogach rosyjskiego ruchu rewolucyjnego".

W tym samym wspomnieniu, wypowiedzianym przed 26 laty, towarzysz Stalin mówi jeszcze o Leninie:

„Tylko Lenin umiał o najbardziej zawiłych sprawach pisać tak prosto i jasno, tak zwięźle i śmiało, gdy każde zdanie nie mówi, lecz po prostu strzela".

Ale w świetle doświadczenia historycznego minionego półwiecza słowa towarzysza Stalina o Leninie dadzą się całkowicie zastosować do niego samego. Możemy dziś mówić o Stalinie jako o orle górskim, nie znającym lęku w walce i śmiało prowadzącym rewolucyjny ruch robotniczy do szturmu. Przyjaźń ideowa dwóch największych rewolucjonistów nowego stulecia Lenina i Stalina potęgowała siłę kierowniczą ruchu robotniczego. Przyjaźń ta niewątpliwie zabezpieczyła i utrwaliła zwycięstwo Wielkiej Rewolucji Proletariackiej w roku 1917 i bezcenne owoce tego historycznego zwycięstwa.

Lenin i Stalin umieli „o najbardziej zawiłych sprawach pisać prosto i jasno", ponieważ łączyli w sobie wysoką wiedzę społeczną z niezłomnym hartem rewolucyjnym i z doświadczeniem organizacyjnym międzynarodowego ruchu robotniczego. Nigdy teoria nie rozchodziła się u nich z czynem, z doświadczeniem praktycznym. W oparciu o doświadczenie rozwijali swe wielkie myśli teoretyczne.

„Historia — pisał towarzysz Stalin przed 30 laty — zna wodzów proletariackich, wodzów burżuazyjnego czasu, wodzów — praktyków, ofiarnych i śmiałych, lecz słabych w teorii. Masy nie prędko zapominają imiona takich wodzów. Takimi byli np. Lassalle w Niemczech, Blanqui we Francji. Lecz ruch w ogóle nie może żyć samymi tylko wspomnieniami; potrzebne mu są: jasny cel (program), twarda linia (taktyka).

Są i innego rodzaju wodzowie, wodzowie okresu pokojowego, silni w teorii lecz słabi w sprawach organizacji i roboty praktycznej. Tacy wodzowie są popularni tylko w górnej warstwie proletariatu i to tylko do pewnego czasu. Z nadejściem epoki rewolucyjnej, gdy od wodzów wymagane są rewolucyjno - praktyczne hasła, teoretycy schodzą ze sceny ustępując miejsca nowym ludziom. Takimi byli np. Plechanow w Rosji, Kautsky w Niemczech.

Aby utrzymać się na stanowisku wodza rewolucji proletariackiej i proletariackiej partii, trzeba łączyć w sobie siłę teoretyczną z praktyczno - organizacyjnym doświadczeniem ruchu proletariackiego...".

(Stalin: Dzieła t. 4 str. 314).

Lenin i Stalin prowadzili nieubłaganą walkę z oportunizmem

Cała działalność towarzysza Stalina, jak przedtem działalność Lenina, stanowi wzór wiązania teorii z doświadczeniem praktyczno - organizacyjnym. Właśnie na podstawie doświadczeń, stosunków społecznych i walki klasowej w Rosji na przełomie XX-go stulecia Lenin i Stalin rozwinęli dalej marksistowską teorię o sojusznikach proletariatu i jego hegemonii w rewolucji burżuazyjno - demokratycznej, jak również teorię o nieuniknionym przerastaniu rewolucji burżuazyjno-demokratycznej w rewolucję proletariacką w warunkach, gdy hegemonem rewolucji jest klasa robotnicza. W oparciu o tę teorię, która wniosła głęboki przełom w strategię i taktykę całego międzynarodowego ruchu robotniczego — leninizm organizował sojusz robotniczo - chłopski i walkę narodów uciskanych pod kierownictwem klasy robotniczej. Strategia i taktyka leninizmu polegała na wysiłkach klasy robotniczej w kierunku uruchomienia i skupienia pod swym przewodnictwem wielkich rezerw rewolucyjnych, które tkwią w najszerszych warstwach ludowych, w milionowych masach chłopstwa i drobnomieszczaństwa, w masach uciskanych i wyzyskiwanych przez imperializm. Dopiero teoria i taktyka leninizmu poruszeniom tych mas nadała kierunek rewolucyjny jasność haseł i dążeń jak również formy organizacyjne. Rady delegatów robotniczych, chłopskich i żołnierskich były rewolucyjną formą sojuszu robotniczo - chłopskiego i zarazem formą dyktatury proletariatu po zwycięstwie Rewolucji Październikowej.

Wielkość geniuszu Lenina i Stalina wyraża się najsilniej w najściślejszym powiązaniu teorii z praktyką rewolucyjną i odwrotnie — praktyki rewolucyjnej z teorią. Dlatego właśnie teoria marksizmu-leninizmu jest taka żywa i twórcza. Nie ma w niej żadnego rozdźwięku z życiem — rozdźwięku tak zwykłego w działalności nie tylko wielu pseudouczonych burżuazyjnych, u których ten rozdźwięk wypływa często z wad i błędów metody badawczej, ale i u wielu zwykłych ludzi, którzy nie doceniają przeważnie znaczenia teorii w swej pracy, w swej działalności praktycznej. Przyjął się zwyczaj np. u inteligentów wychowanych w dawnych tradycyjnych warunkach, że po skończeniu studiów w uczelni średniej czy wyższej, wykształcenie swoje uważają oni za ukończone i ugruntowane mocno i trwale. Wyuczone formuły i hipotezy przekształcają oni w dogmaty, których nienaruszalność staje się dla nich naczelną zasadą, choćby nawet rzeczywistość jawnie przeczyła ich światopoglądowi. Tego rodzaju skostniałe „wykształcenie", jest wielką przeszkodą w życiu i staje się twierdzą dla wszelkiego wstecznictwa. Bywa tak i z praktykami, którzy nie doceniają teorii: pozostają oni w tyle, opóźniają się w rozwoju, stają się oporą dla oportunizmu. Oportunizm czepia się często starych, oderwanych już od życia wniosków i twierdzeń, przekształca je w dogmaty, trzyma się ich kurczowo nawet wówczas, gdy nowe doświadczenia dawno już wybiegły naprzód i zrodziły potrzebę nowych uogólnień teoretycznych, nowych wniosków, nowej taktyki. Oportunizm — to największa tama i przeszkoda w rozwoju społecznym i w rozwoju jednostki. Marksizm-leninizm prowadzi nieubłaganą walkę z oportunizmem, sekciarstwem, z rozrywaniem jedności między teorią i praktyką, między słowem i czynem. W tym właśnie tkwi olbrzymie źródło siły twórczej marksizmu-leninizmu. „Żeby się nie mylić w polityce — mówi tow. Stalin — trzeba patrzeć naprzód, a nie wstecz"... „trzeba być rewolucjonistą, a nie reformistą".. „nie należy zacierać sprzeczności ustroju kapitalistycznego, lecz trzeba je ujawniać i rozwikłać, nie należy tłumić walki klasowej, lecz trzeba ją doprowadzać do końca"... trzeba stosować nieprzejednaną klasową po-

(Dokończenie na str. 4-ej)

Przemowienie Prezydenta RP Bieruta

na posiedzeniu Ogólnokrajowego Komitetu Obchodu 70-lecia Urodzin J. Stalina dn. 20 bm.

(Dokończenie ze str. 3-ej)

tykę proletariacką... a nie ugodową politykę „wrastania" kapitalizmu w socjalizm".

Żaden ustrój społeczny nie zszedł ze sceny dziejowej bez oporu, bez ostrej i śmiertelnej walki. Poglądy o samorzutnym, żywiołowym, harmonijnym i bezbolesnym rozwoju społeczeństwa są zwykłym oszustwem klas pasożytniczych, są obroną ich interesów, próbą usprawiedliwienia ich panowania. Poglądom tym przeczy cała dotychczasowa historia rozwoju społecznego, historia walk klasowych.

„Ludzie — mówił Lenin — zawsze byli i zawsze będą głupiutkimi ofiarami oszustwa i oszukiwania samych siebie w polityce, dopóki nie nauczą się pod wszelkimi moralnymi, religijnymi, politycznymi, społecznymi frazesami, oświadczeniami, obietnicami, odnajdywać interesów tych lub innych klas".

Aby nie być „głupiutkimi ofiarami oszustwa", trzeba poznawać prawa rozwoju społeczeństwa, prawa rządzące zjawiskami i wydarzeniami społecznymi, ponieważ wydarzenia te i zjawiska nie są przypadkowe, lecz są uwarunkowane określonymi przyczynami. Tak jak wszystkie zjawiska w przyrodzie podlegają określonym prawom, których poznanie ułatwiają nauki przyrodnicze, również wszystkie zjawiska społeczne podlegają określonym prawom rozwoju społecznego, których poznanie ułatwia nowoczesna, najbardziej przodująca nauka społeczna — marksizm - leninizm. Leninizm opiera się całkowicie na zasadach marksizmu, [illegible] jego dalszym rozwinięciem odpowiednio do nowych warunków rozwoju. Leninizm to marksizm epoki imperializmu i rewolucji proletariackich. Towarzysz Stalin rozwinął dalej teorię marksizmu-leninizmu odpowiednio do nowych warunków rozwoju po zwycięstwie rewolucji proletariackiej, odpowiednio do warunków budowy nowego ustroju społecznego, odpowiednio do warunków zwycięstwa tego ustroju, tj. zwycięstwa socjalizmu w ZSRR. Towarzysz Stalin jest zwycięskim wodzem i twórcą nowej epoki — epoki socjalizmu. Ta nowa epoka, w narodzinach której mamy szczęście uczestniczyć czynnie — przyśpiesza nieporównanie rozwój społeczeństwa ludzkiego. Dla nas, ludzi tej nowej epoki, jest rzeczą wprost nieodzowną dorównać swą świadomością jej szybkiemu biegowi, ponieważ epoka ta różni się tym od wszystkich poprzednich, że człowiek świadomie i planowo wyznacza odtąd kierunek rozwoju społecznego, sam świadomie i planowo ustala prawa tego rozwoju. W epoce socjalizmu człowiek umie coraz skuteczniej panować nad żywiołowością zjawisk i wydarzeń, zrywa raz na zawsze z wszelką niewolą i przemocą, staje się wolnym i świadomym twórcą dalszego biegu dziejów społecznych, wyznacza kierunek historii, przestaje raz na zawsze być jej bezwolnym, ślepym i nieszczęśliwym obiektem. A więc gwiazdą przewodnią dla partii proletariatu, kierującej budową socjalizmu i dla wszystkich twórczych ludzi, którzy pod jej kierownictwem uczestniczą w tej budowie, powinna stać się stalinowska zasada łączności nauki z działalnością praktyczną i działalności praktycznej z poznawaniem teorii marksizmu-leninizmu, „łączność teorii z praktyką, jedność teorii i praktyki".

Braterstwo i solidarność klasy robotniczej Polski i Rosji

Dla całego międzynarodowego ruchu robotniczego teoria i taktyka rewolucyjna Lenina i Stalina uwieńczona zwycięstwem Rewolucji Proletariackiej miała i ma do dziś dnia olbrzymie przełomowe znaczenie. Ale dla polskiej klasy robotniczej doświadczenia i nauki leninizmu były szczególnie ważne. Polski ruch robotniczy bowiem nie tylko rozwijał się w podobnych warunkach, ale od początków swego rozwoju znajdował się w bliskiej i bezpośredniej łączności z rewolucyjnym ruchem rosyjskiej klasy robotniczej. Pierwsze formy organizacji politycznej klasy robotniczej przypadają mniej więcej w tym samym czasie w Polsce, co i w Rosji. Wzajemne oddziaływanie polityczne tych pierwszych form organizacyjnych w obu krajach wynika jasno z dokumentów historycznych. Akurat 70 lat temu w 1879 r., roku urodzin towarzysza Stalina, powstała w Petersburgu pierwsza polityczna organizacja robotnicza p. n. „Związek Północny Robotników Rosyjskich". Powstanie tej organizacji „dało sposobność robotnikom warszawskim do zamanifestowania solidarności swojej z proletariatem rosyjskim". Plechanow pisze o tym w sposób następujący:

„Robotnicy warszawscy powitali organizację petersburską adresem, w którym mówili, że robotnicy powinni wznieść się nad waśnie narodowościowe i dążyć do ogólnoludzkich celów. „Związek" odpowiedział im w podobnym duchu, wyrażając nadzieję rychłego zwycięstwa nad wspólnymi wrogami i oświadczając, że nie oddziela swojej sprawy od sprawy robotników całego świata".

Z dokumentu tego przebija głęboki internacjonalizm i gorące poczucie solidarności wśród klasy robotniczej obydwu krajów. Klasy posiadające rozpalały wzajemną niechęć i nienawiść między narodem polskim i rosyjskim. Rywalizacja i przeciwstawność interesów wyzyskiwaczy, ich wzajemne dążenie zaborcze, na przestrzeni kilku stuleci były źródłem i przyczyną podziału, ucisku oraz wrogości wzajemnej. Klasa robotnicza obydwu krajów odrzucała waśnie narodowościowe, widziała wyraźnie wspólnych wrogów proletariatu wśród wyzyskiwaczy i rozumiała konieczność współdziałania. „Program Związku" przetłumaczony na język polski i krążący wśród robotników w odpisach, spełnił i u nas w r. 1879 swoją służbę agitacyjną. Polski rewolucyjny ruch robotniczy, który przejął najszlachetniejsze tradycje polskich ruchów demokratycznych XIX stulecia i widział realizację swych marzeń „w walce o waszą wolność i naszą", polski ruch rewolucyjny umacniał na przestrzeni dziesięcioleci głęboką więź ideową z partią Lenina i Stalina.

Umacniał braterstwo i solidarność w wielkich walkach masowych i na barykadach 1905 roku, umacniał ją i utrwalał — mimo klęsk i niepowodzeń — w następnych dziesięcioleciach i w ciężkiej walce z reżimem sanacyjno - faszystowskim. Umacniał ją i pogłębiał w najtrudniejszych latach okupacji hitlerowskiej. Umacnia ją i pogłębia, gdy dzięki rewolucyjnej pomocy kraju socjalizmu, objął władzę w Polsce i odnosi zwycięstwa nad swym wrogiem klasowym, nad kapitalizmem i buduje podstawy socjalizmu w Polsce.

Dlatego tak głęboko utrwaliły się w świadomości polskich mas pracujących, uczucia wieczystego braterstwa z narodami Związku Radzieckiego, dlatego tak głęboka jest cześć i przywiązanie do Lenina i Stalina.

Stosunki między klasą robotniczą obydwu krajów potwierdzają dobitnie słuszność teorii leninowskiej, wiążącej narodowościową walkę wyzwoleńczą z rewolucją proletariacką i łączność tej teorii z doświadczeniem historycznym międzynarodowego ruchu robotniczego.

„Leninizm dowiódł — pisał towarzysz Stalin, — a wojna imperialistyczna i rewolucja w Rosji potwierdziły, że kwestia narodowa może być rozwiązana tylko w związku z rewolucją proletariacką i na gruncie tej rewolucji, że droga zwycięstwa rewolucji na Zachodzie prowadzi poprzez sojusz rewolucyjny z ruchem wyzwoleńczym kolonii krajów zależnych przeciw imperializmowi. Kwestia narodowa jest częścią ogólnego zagadnienia rewolucji proletariackiej, częścią zagadnienia dyktatury proletariatu".

(„Zagadnienia leninizmu", str. 54)

Braterstwo i współdziałanie wolnych narodów w walce przeciw reakcji i imperializmowi

Zgodnie z tą teorią już nazajutrz po rewolucji marcowej w 1917 roku Piotrogrodzka Rada Delegatów wystąpiła z inicjatywy bolszewików z „Orędziem do narodu polskiego", które oznajmiało, że „Polska ma prawo do całkowitej niepodległości pod względem państwowo-międzynarodowym". Zgodnie z tą teorią rozwiązana została kwestia narodowa na 1/6 części świata, w Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich. Któż dziś może zaprzeczyć, że życie i rozwój wszystkich narodów, dawniej uciskanych przez carat i zacofanych od wieków gospodarczo i kulturalnie, odbywa się dziś w warunkach, jakich nie posiadają żadne inne narody w kapitalistycznych państwach wielonarodowych! W ciągu trzech dziesięcioleci narody te przeżywają olbrzymi skok rozwojowy równy stuleciom. Socjalizm usunął przeciwieństwa i wyrównuje zaległości rozwojowe między poszczególnymi narodami. Oto jak ujmuje dziś odpowiednio do warunków zwycięstwa socjalizmu, zagadnienie narodowe towarzysz Stalin:

„Ludzie radzieccy uważają, że każdy naród — wszystko jedno, wielki czy mały — ma swoje jakościowe cechy, swoją specyfikę, która należy tylko do niego i której nie mają inne narody. Cechy te stanowią ów wkład, który wnosi każdy naród do wspólnego skarbca kultury światowej i pomnaża go, wzbogaca go. W tym sensie wszystkie narody — i małe i wielkie — są w jednakowej sytuacji i każdy naród równy jest znaczeniem któremukolwiek innemu narodowi".

O charakterze narodu, o jego sile twórczej decyduje ustrój społeczny, w którym te narody żyją i rozwijają się. Imperializm usiłuje zburzyć wszelką samodzielność i niepodległość narodów małych i podporządkować je celom polityki imperialistycznej. Dla tego celu propaguje dziś teorię kosmopolityzmu, tzn. wszechwładzy oligarchii imperialistycznej nad potrzebami i interesami podległych jej narodów. Socjalizm wydobywa i rozwija specyficzne cechy jakościowe, wszelkie właściwości i wartości kulturalne narodów zarówno wielkich, jak małych, aby pomnażać i wzbogacać wspólną skarbnicę kultury ogólnoludzkiej. Ideą, łączącą narody socjalistyczne i narody uciskane, jak również masy pracujące całego świata, jest internacjonalizm, tzn. braterstwo i współdziałanie wolnych narodów w walce o usunięcie przemocy imperialistycznej, o całkowite wyzwolenie wszystkich uciskanych narodów — w celu zabezpieczenia ich najpełniejszego wkładu w skarbnicę kultury ogólnoludzkiej. Widzieliśmy na przykładzie dokumentu, który przytoczyłem, że polska klasa robotnicza już w pierwszym okresie swego politycznego rozwoju żywiła w sobie głębokie idee internacjonalizmu, idee międzynarodowej solidarności proletariatu w walce o obalenie kapitalizmu. Cała 70-letnia niemal historia rozwoju walki politycznej polskiej klasy robotniczej wypełniona jest równocześnie walką rewolucyjnego nurtu politycznego z nacjonalistyczną ideologią oportunistycznej prawicy, która pod maską pseudo-socjalizmu usiłowała rozdzielić proletariat polski, oderwać go od wspólnej z proletariatem rosyjskim walki o obalenie caratu. W tej walce polski nurt rewolucyjny stykał się bezpośrednio z pomocą, z nauką, radami i doświadczeniami wielkich wodzów proletariatu rosyjskiego — Lenina i Stalina. Cenili oni wysoko zdolności organizacyjne, bojowość, internacjonalizm, ofiarność polskiej klasy robotniczej. Kierownicy Rewolucji Październikowej 1917 roku już nazajutrz po zwycięstwie wyciągali braterską dłoń pomocy narodowi polskiemu, zabezpieczając jego prawa do niepodległości, torując Polsce drogę do niepodległego państwowego bytu. Ale burżuazja polska, poparta przez prawicę PPS, zajęła postawę wrogą wobec nowego państwa proletariackiego, pośpieszyła z pomocą kontrrewolucji i włączyła się zbrojnie w akcję interwencyjną państw kapitalistycznych, podjętą w celu zduszenia rewolucji proletariackiej. Imperialistyczne i antysowieckie rządy faszystowsko-sanacyjne, wprzęgając Polskę w rydwan polityki hitleryzmu, utorowały drogę najazdowi hitlerowskiemu na Polskę i klęsce wrześniowej. Po raz drugi zwycięska Armia Radziecka pod wodzą Towarzysza Stalina rozbiła najeźdźców i wyzwoliła Polskę z jarzma hitlerowskiego. 17 czerwca 1943 roku Towarzysz Stalin pisał z okazji zjazdu Związku Patriotów Polskich:

„Możecie być pewni, że Związek Radziecki uczyni wszystko, co jest w jego mocy, aby przyśpieszyć klęskę naszego wspólnego wroga — hitlerowskich Niemiec, umocnić przyjaźń polsko-radziecką i wszelkimi środkami przyczynić się do odbudowania silnej i niepodległej Polski".

Rozszerza się i pogłębia sojusz i przyjaźń między narodami ZSRR i Polski

Dzięki wspaniałomyślnej i przyjaznej pomocy Towarzysza Stalina naród polski otrzymał możność zorganizowania już w trakcie wojny własnego wojska, które wyekwipowane w nowoczesną broń dzięki pomocy Związku Radzieckiego — wzięło udział wraz z Armią Radziecką w wielkim zwycięskim szlaku bojowym na przestrzeni od Lenino do Polski i po wyzwoleniu Polski dalej aż do Berlina i do Łaby.

Ale naród polski zawdzięcza Towarzyszowi Stalinowi znacznie więcej — zawdzięcza Mu wielki historyczny zwrot w swym rozwoju, zawdzięcza Mu odzyskanie prastarych ziem piastowych i oparcie Polski o nowe granice na Odrze, Nysie i Bałtyku. Któż dziś może jeszcze wątpić, że Polska Odrodzona w nowych granicach, Polska, która zerwała z uciskiem innych narodów, Polska jednorodna narodowo, ma bez porównania lepsze warunki społecznego, gospodarczego i kulturalnego rozwoju, niż Polska przedwojenna? Wszelkie wątpliwości tego rodzaju zdruzgotał fakt szybkiego już dziś rozwoju gospodarczego i kulturalnego Polski, jej coraz szerszy i potężniejszy wzrost przemysłowy, ogólne tempo wzrostu produkcji, oświaty, zdrowia, kultury, wysokie tempo wzrostu liczebnego ludności, spadek śmiertelności i zachorowań, likwidacja bezrobocia, stopniowy, ale stały wzrost dobrobytu mas pracujących.

Naród polski zawdzięcza Towarzyszowi Stalinowi historyczny zwrot w stosunkach między narodem polskim i narodami radzieckimi. Przy podpisaniu układu o przyjaźni, pomocy wzajemnej i współpracy między Polską a ZSRR 21 kwietnia 1945 roku Towarzysz Stalin powiedział:

„Stosunki między naszymi krajami obfitowały, jak wiadomo, w ciągu ostatnich pięciu stuleci w elementy wzajemnej nieufności, niechęci i nierzadko otwartych konfliktów zbrojnych. Stosunki takie osłabiały obydwa nasze kraje i wzmacniały imperializm niemiecki.

Znaczenie niniejszego układu polega na tym, że kładzie on kres i wbija ostatni gwóźdź do trumny tych dawnych stosunków między naszymi krajami oraz stwarza realną podstawę do zastąpienia dawnych nieprzyjaznych stosunków — stosunkami sojuszu i przyjaźni między Związkiem Radzieckim i Polską".

Józef Stalin niezłomny szermierz walki o pokój

Od 5-ciu lat, od chwili wyzwolenia Polski, stosunki sojuszu i przyjaźni między narodami ZSRR i Polski rozszerzają się i pogłębiają, ich współpraca umacnia się, a stare niechęci wzajemne należą już do bezpowrotnej przeszłości. Wielka i ofiarna pomoc Związku Radzieckiego dla Polski w pierwszych latach powojennych, będąca wynikiem osobistej troski Towarzysza Stalina — przyniosła narodowi polskiemu nieocenioną ulgę w chwili najtrudniejszej. Również i dziś Polska korzysta z wielostronnej pomocy ZSRR, korzysta z rosnącej współpracy gospodarczej, kulturalnej, naukowej, technicznej, korzysta z wielkich doświadczeń Związku Radzieckiego i z nieocenionych twórczych rad, z osobistej pomocy i przyjaźni Towarzysza Stalina.

Jakże wielkie znaczenie ma na przykład dla przebudowy życia wsi polskiej możność zaznajomienia się z osiągnięciami rolnictwa ZSRR przez trzy delegacje chłopów polskich, dla których te odwiedziny były niezastąpioną szkołą i przełomem w ich światopoglądzie.

Towarzysz Stalin wskazał, w jaki sposób gospodarstwo chłopskie może rozwinąć się w kierunku socjalizmu, likwidując swoje zacofanie i związaną z nim nędzę lub ograniczone, szarpiące się z nieustannymi kłopotami i z trudnościami życie podstawowych mas biednego i średniorolnego chłopstwa.

We wszystkich podstawowych zagadnieniach budownictwa socjalizmu Towarzysz Stalin dał współczesnej nauce społecznej nieocenioną analizę teoretyczną, opartą o doświadczenie budownictwa socjalistycznego w ZSRR. Dał on ponadto mistrzowską i nowoczesną analizę podstawowych problemów strategii i taktyki wojennej opartą na doświadczeniach dwóch wojen światowych.

Ale Towarzysz Stalin — genialny strateg i mistrz sztuki wojennej w okresie wojny — jest niezłomnym szermierzem walki o pokój. Kierując polityką Związku Radzieckiego w ciągu 20-tu lat po zakończeniu wojny domowej i przed 2-gą wojną światową Towarzysz Stalin paraliżował wielokrotnie skryte machinacje podżegaczy wojennych. To samo czyni dziś nieugięcie, demaskując imperialistyczne zakusy wojenne, stając na czele wielomilionowych mas obrońców pokoju, ucząc je, jak walczyć o pokój.

W awangardzie mas pracujących i narodów pragnących trwałego pokoju kroczy wielki Związek Radziecki, który wygrał największą z wojen. W wielkim froncie walki o pokój kroczą obok Związku Radzieckiego kraje demokracji ludowej, staje w tym froncie zwycięski 400-milionowy, bohaterski naród chiński, włącza się wreszcie w ten potężny front nowa Niemiecka Republika Demokratyczna. W walce o pokój łączą się setki milionów ludzi we wszystkich krajach świata. Towarzysz Stalin już 2½ roku temu odrzucił i zdemaskował fałszywą tezę podżegaczy wojennych, że narody o różnych systemach społecznych nie mogą istnieć obok siebie, strzegąc wzajemnie pokoju.

„Systemy gospodarcze USA i ZSRR są różne, ale one nie wojowały ze sobą, lecz współpracowały w czasie wojny, dlaczego nie mogłyby współpracować w okresie pokoju. Zrozumiałe, że o ile będzie chęć współpracy, to współpraca jest zupełnie możliwa przy różnych systemach gospodarczych. A jeśli, nie ma chęci współpracy, to nawet przy jednakowych systemach gospodarczych, państwa i ludzie mogą się ze sobą pokłócić".

(Z rozmowy z amerykańskim politykiem Stassenem 9 kwietnia 1947 roku).

Kraje, budujące socjalizm, mogą współzawodniczyć pokojowo z systemem kapitalistycznym, który jest systemem obumierającym, systemem targanym przez kryzysy ekonomiczne i przeciwieństwa wewnętrzne. Natomiast zaborczość i żądza grabieży leżą w samej strukturze systemu imperialistycznego i dlatego imperializm rodzi wciąż i hoduje podżegaczy wojennych.

Ale siły pokoju są dziś większe i rosną nieustannie, bo pragnienie pokoju ożywia olbrzymią większość ludzi na świecie. Dlatego walka o pokój, walka, której przewodzi wielki, niezłomny Stalin — zwycięży!

Obywatele i Towarzysze! Jeden z poetów polskich takie oto stawia pytanie:

Człowiek stwarza idee,
ginie dla nich —
lub idea stwarza człowieka.
Ale jak nazwać tego,
który formę komunizmu odleje
i w stali i betonie,
budowy jego doczeka?

Wielmy jak nazwać tego Człowieka. Jest nim Wielki Przyjaciel i Wódz Ludzkości Odrodzonej, Twórca nowej epoki — socjalistycznej — JÓZEF STALIN.

Zebraliśmy się, aby w radosnym dniu 70-ej rocznicy urodzin największego i najwspanialszego człowieka nasze epoki — złożyć Mu najgorętsze życzenia od narodu polskiego.

Niełatwo jest opanować wzruszenie, ponieważ czujemy w chwili tej duchową obecność wśród nas Tego, w którym cały naród polski widzi swego Wielkiego Wybawcę, którego czczą i kochają miliony najlepszych ludzi na całym świecie.

Ogarnia nas głębokie wzruszenie, ponieważ łączą się z nami w tej chwili uczucia milionów polskich robotników, chłopów, uczonych i najsławniejszych ludzi twórczej pracy umysłowej i fizycznej. Ogarnia nas głębokie wzruszenie, ponieważ serca nasze jednoczą się dziś w jeden rytm z uderzeniami milionów serc polskich dzieci, dziewcząt i młodzieńców, kobiet i matek.

Jednoczą się w jeden rytm z uderzeniami setek milionów serc wszystkich ludzi pracy na całym świecie.

W słowach prostych i szczerych — słowach listu polskich chłopek — POZDRAWIAMY CIĘ, WIELKI NASZ TOWARZYSZU I PRZYJACIELU!

ŻYJ NAM DŁUGO, W PEŁNI SIŁ I ZDROWIA, KU RADOŚCI LUDU PRACUJĄCEGO CAŁEGO ŚWIATA — KOCHANY NASZ I DROGI TOWARZYSZU STALIN! OTO ŻYCZENIE NAJGORĘTSZE, KTÓRE PRZESYŁA CI DZISIAJ CAŁY NARÓD POLSKI.

ALEKSANDER JUSZKIEWICZ

Nasze chłopskie szczere życzenia

Po uroczystym posiedzeniu na Kremlu w dniu 24 maja 1945 r.

W dniu dzisiejszym cała postępowa ludzkość czci 70 rocznicę urodzin Józefa Stalina. Imię Stalina związane jest nierozerwalnie z początkiem nowej epoki — ze zwycięstwem Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej i powstaniem pierwszego na świecie państwa robotników i chłopów.

„Zadanie, któremu poświęciłem swoje życie, to wydźwignięcie klasy robotniczej. Zadanie to nie polega na wzmocnieniu jakiegokolwiek państwa narodowego, lecz na wzmocnieniu państwa socjalistycznego, a więc międzynarodowego, przy czym każde wzmocnienie tego państwa przyczynia się do wzmocnienia całej międzynarodowej klasy robotniczej".

Całe życie Józefa Stalina stanowi potwierdzenie tych słów.

Walcząc nieugięcie o zwycięstwo Rewolucji, o zbudowanie socjalizmu, Stalin dla tego celu szczególną uwagę poświęcił organizacji i wychowaniu partii bolszewickiej, jako decydującemu, kierowniczemu czynnikowi w walce mas pracujących o swe wyzwolenie społeczne.

„Zwycięstwo rewolucji nigdy nie przyjdzie samorzutnie. Trzeba je przygotować i wywalczyć. A przygotować i wywalczyć je może tylko silna, proletariacka, rewolucyjna Partia".

Stalin nieubłaganie zwalczał wszelkie odchylenia od generalnej linii partii, trockizm i bucharynizm, jako szkodliwe formy oddziaływania i nacisku wroga klasowego na proletariat i jego Partię.

Zwycięstwo stalinowskiej generalnej linii umożliwiło w ramach pięcioletnich planów szybkie uprzemysłowienie Związku Radzieckiego oraz przejście wsi na tory gospodarki socjalistycznej. W tym trudnym okresie gigantycznej budowy nowego życia Partia pod wodzą Stalina przekształciła Kraj Radziecki w potężne, socjalistyczne mocarstwo podnoszące stale dobrobyt i kulturę mas pracujących, a jednocześnie zdolne do odparcia wszelkich agresywnych zamierzeń ze strony imperialistów. W odniesieniu do wsi Stalin hamował wszelkie zapędy i nieodpowiedzialne posunięcia, które zrywały z zasadą dobrowolności ruchu kołchozowego.

W swym znamiennym artykule w roku 1930 pt. „Zawrót głowy od nadmiaru sukcesów", Stalin pisze:

„Sztuka kierowania—to sprawa poważna. Nie wolno pozostawać w tyle za ruchem, gdyż pozostać w tyle—to znaczy oderwać się od mas. Lecz nie wolno również wybiegać naprzód, gdyż takie zagalopowanie się — to utrata łączności z masami. Kto chce kierować ruchem i jednocześnie utrzymywać łączność z wielomilionowymi masami, ten powinien walczyć na dwa fronty: zarówno przeciw tym, którzy pozostają w tyle, jak i przeciw tym, którzy wybiegają naprzód. Partia jest silna i niezwyciężona dlatego, że kierując ruchem umie utrzymywać i wzmacniać swą łączność z wielomilionowymi masami robotników i chłopów".

W wyniku zaszłych przemian i zwycięstwa socjalizmu w mieście i na wsi naród radziecki stał się społeczeństwem pozbawionym przeciwieństw klasowych, w którym żyją i zgodnie współpracują główne, zaprzyjaźnione i organicznie związane w swym rozwoju klasy: robotnicy i chłopi oraz warstwa inteligencji, dla których główną dźwignią stała się zasada najwyższej czci dla wolnego człowieka pracy.

Uwieńczeniem wielkich osiągnięć i drogi do dalszych zwycięstw stała się Konstytucja Stalinowska z 1936 roku.

Budując socjalizm w jednym kraju, Stalin zawsze wskazywał partii, robotnikom i chłopom na doniosłe, międzynarodowe znaczenie budownictwa socjalizmu i Związku Radzieckiego dla walki wyzwoleńczej mas pracujących w krajach kapitalistycznych i dla walki narodów kolonialnych.

Rozwój wypadków w skali światowej całkowicie potwierdził tę wielką, wyzwoleńczą rolę Związku Radzieckiego.

Jakże przewidująco brzmią słowa Stalina wypowiedziane w referacie na XVII Zjeździe WKP(b) 26 stycznia 1934 roku: „Wszystko zmierza ku nowej wojnie imperialistycznej jako wyjściu z obecnej sytuacji.

Nie ma oczywiście podstaw do przypuszczeń, że wojna może dać istotne wyjście z sytuacji. Przeciwnie, wojna musi jeszcze bardziej zawikłać sytuację; co więcej, wojna rozpęta z pewnością rewolucję i postawi pod znakiem zapytania samo istnienie kapitalizmu w szeregu krajów, jak to było podczas pierwszej wojny imperialistycznej.

...I niechaj nie skarżą się na nas panowie burżuje, jeśli nazajutrz po takiej wojnie nie doliczą się niektórych bliskich sobie rządów, dziś z „bożej łaski szczęśliwie panujących".

Powstanie licznych krajów demokracji ludowej w wyniku rozgromienia międzynarodowego faszyzmu, będącego produktem dążności zachłannego imperializmu, przez bohaterską Armię Radziecką oraz wkroczenie tych wyzwolonych krajów na drogę budowania socjalizmu, stanowi potwierdzenie tych słów, które są wynikiem genialnie przeprowadzonej przez Stalina analizy ówczesnej sytuacji i wynikających z jej rozwoju faktów.

Druga wojna światowa udowodniła w całej pełni słuszność ekonomicznej polityki Związku Radzieckiego, opartej na potężnie rozwiniętym przemyśle i kolektywnym rolnictwie. Realizacja tej polityki nie tylko podniosła kraj na wyższy szczebel rozwoju, wykazała ona jednocześnie wyższość ustroju i całkowite scementowanie wewnętrzne społeczeństwa radzieckiego, jego jedność moralno-polityczną w porównaniu z systemem kapitalistycznym i klasowymi w nim przeciwieństwami.

Podczas minionej wojny zajaśniał pełnym blaskiem geniusz wojenny Generalissimusa Stalina, największego stratega naszej epoki, Jego hart i niezłomna wiara w zwycięstwo. W Stalinowskiej Szkole wychowały się liczne zastępy dowódców, którzy na czele niezwyciężonych armii przynieśli wyzwolenie narodom od barbarzyńskiej okupacji hitlerowskiej.

My, Polacy, mamy wyjątkowo wiele do zawdzięczenia Józefowi Stalinowi, Wielkiemu Przyjacielowi Polski.

Szczególnie bliskim w naszej pamięci pozostał życzliwy stosunek do spraw ludu polskiego z czasów minionej wojny i do obecnej chwili. Pamiętamy Jego życzliwy, pełen braterskiej troski i stałego poparcia stosunek do poczynań Związku Patriotów Polskich, do Armii Polskiej, uformowanej w ZSRR, do Wojska Polskiego, walczącego u boku bohaterskiej Armii Radzieckiej, do kulturalnych i narodowych potrzeb uchodźstwa, zrzeszonego w ZPP. Wreszcie do sprawy granic nad Odrą i Nysą, których Stalin bronił osobiście podczas konferencji w Poczdamie. Powszechnie znaną i cenioną przez naród polski jest wielostronna pomoc ZSRR, w odbudowie naszego kraju. Mamy głębokie powody być dumni i szczęśliwi z tej wielkiej i twórczej przyjaźni.

W zakresie międzynarodowym polityka ZSRR jest ze swej istoty najgłębiej sprawiedliwą i pokojową. Jej zasady stale obowiązujące zostały następująco wyrażone w przemówieniu Stalina na XVII Zjeździe WKP(b) w 1934 r.:

„Nasza polityka zagraniczna jest jasna. Jest to polityka zachowania pokoju i wzmocnienia stosunków handlowych ze wszystkimi krajami. ZSRR nie ma zamiaru zagrażać komukolwiek ani — tym bardziej —napaść na kogokolwiek. Jesteśmy za pokojem i bronimy sprawy pokoju. Ale nie boimy się gróźb i gotowi jesteśmy odpowiedzieć ciosem na cios podżegaczy wojennych".

Setki milionów ludzi pracy na całym świecie czczą Józefa Stalina jako wielkiego współtwórcę i budowniczego pierwszego w świecie państwa socjalistycznego, którego siła i olbrzymi autorytet służy obronie praw prostego człowieka pracy na całym świecie. Czcimy Go, jako genialnego stratega i wodza robotników, chłopów i całej postępowej ludzkości, Wielkiego Wychowawcę i Nauczyciela mas pracujących na całym świecie.

Z nazwiskiem Stalina łączą się nadzieje ludzkości, walczącej dziś o pokój, którego niezwyciężonym bastionem jest Związek Radziecki i podążające za nim kraje demokracji ludowej.

Przygotowania do obchodu 70-tej rocznicy urodzin Generalissimusa Stalina, ogarnęły ludzi pracy całego świata.

Przebieg przygotowań do obchodu wielkiej rocznicy w Polsce charakteryzuje bogactwo form indywidualnych i zespołowych. Uczestniczy w nich cały polski świat pracy. Robotnicy i chłopi podjęli akcję współzawodnictwa pracy. Szereg wielkich zakładów przemysłowych przyjęło imię Stalina. Z całego kraju napłynęły liczne podarki, listy i depesze. Wiele z nich pochodziło od chłopów, członków ZSL. Zbiorowo i indywidualnie robotnicy, chłopi i inteligencja w Polsce studiują życie i działalność Józefa Stalina, pogłębiają swą wiedzę o rozwoju i wspaniałych osiągnięciach ZSRR.

Życząc z całego serca i gorąco długich lat życia, zdrowia i dalszej, owocnej działalności Wielkiemu Przyjacielowi Polski Ludowej i Wodzowi mas pracujących w całym świecie, Generalissimusowi Józefowi Stalinowi, my ludowcy, chłopi mało i średniorolni, związani nierozerwalnym sojuszem z przodującą klasą robotniczą, którym Stalin wskazał nowe, postępowe drogi w życiu wsi, wypowiadamy nasze życzenia słowami listu wysłanego do Stalina przez małorolnego chłopa Piotra Kupisa, członka ZSL ze wsi Mąchocice, gminy Dąbrowa, województwa kieleckiego:

„W naszej pracy i w naszej walce przyświeca nam wzór i przykład potężnego Związku Radzieckiego. Idziemy uparcie do postępu i kultury. Z drogi tej nie zepchną nas groźby podżegaczy wojennych. Wiemy, że nie spadnie na nas chciwa i zaborcza ręka imperialistów anglosaskich, bo na straży pokoju stoi Wielki Związek Radziecki, kraje demokracji ludowej i miłujące pokój narody.

Walkę tę pod Twoim mądrym i doświadczonym kierownictwem przeprowadzimy zwycięsko do końca i nie pozwolimy zniszczyć pokojowego dzieła ludzi pracy.

W 70-tą rocznicę Waszych Urodzin składam Wam, Generalissimusie, moje szczere chłopskie życzenia, ażebyś żył w zdrowiu jak najdłużej i ażeby dzieło Twoje zwyciężyło w całym świecie".

Ludzie radzieccy ujarzmiają przyrodę

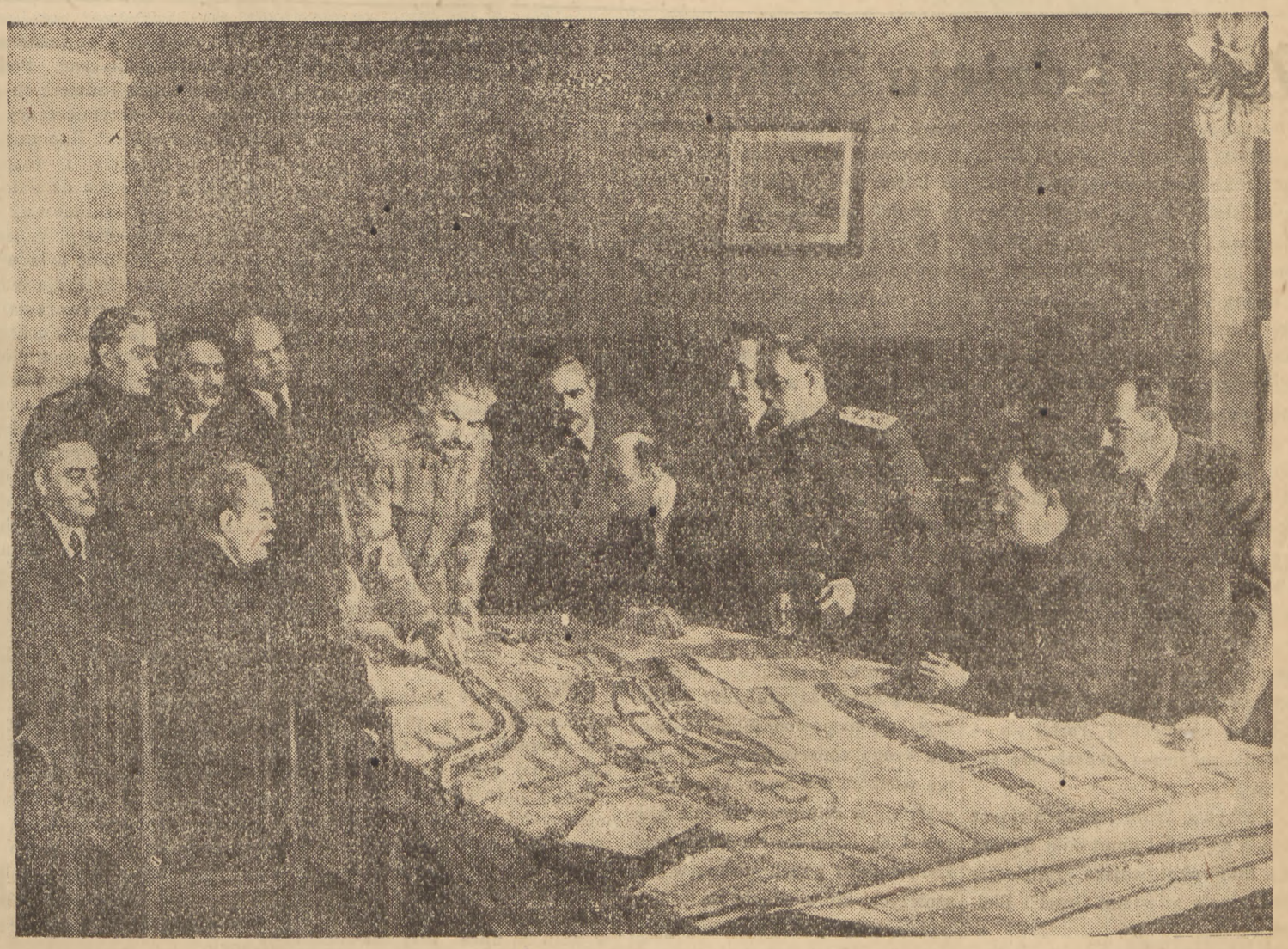

Biuro Polityczne CK WKP (b) obraduje nad planem leśnych pasów ochronnych na terenach nawiedzanych przez klęskę posuchy. Pasy te, chroniąc od suchych wiatrów, zatrzymują wilgoć i umożliwiają tym samym prowadzenie racjonalnej gospodarki rolnej, opartej na najnowszych zdobyczach nauki. W ten sposób w Związku Radzieckim człowiek ujarzmia przyrodę, wyzyskując w pełni jej bogactwa.

(Z obrazu D. Nułbandiana)

JAN DOMAŃSKI

Stalin — wielki budowniczy socjalizmu

Siedemdziesiątą rocznicę urodzin Józefa Stalina, obchodzą uroczyście masy pracujące całego świata. Ze wszystkich stron globu ziemskiego i ze wszystkich krajów, płyną myśli i uczucia wszystkich ludzi pracy, do Związku Radzieckiego, do Moskwy, do miejsca, gdzie żyje i pracuje JÓZEF STALIN.

Myśli i uczucia tych ludzi, łączą się z człowiekiem, który całe swoje życie oddał pracy i walce, o wyzwolenie ludu pracującego od krzywdy, wyzysku i niedoli. Myśli i uczucia tych ludzi, łączą się z człowiekiem, który całe swoje życie poświęcił i dalej wytrwale je poświęca, walce o wolność ludu pracującego, o wolność ujarzmionych narodów.

Rocznicę tę, obchodzą uroczyście i radośnie narody Związku Radzieckiego i kraje demokracji ludowej. Manifestują swoją wolę dalszej wytężonej walki i pracy, o utrwalenie i powiększanie zdobyczy, o dalsze umacnianie i budowanie socjalizmu.

W rocznicę urodzin Józefa Stalina, manifestują również swoją wolę wytrwałej walki o wyzwolenie, narody kolonialne, ujarzmione przez imperializm kapitalistyczny. Manifestują swoją wolę walki aż do zwycięstwa, wyzyskiwany jeszcze przez kapitalistów, lud pracujący w krajach kapitalistycznych.

Walczący proletariat w krajach kapitalistycznych, obchodząc uroczyście rocznicę urodzin Józefa Stalina, potwierdzą swoją wolę walki pod Jego przewodnictwem i w oparciu o potężny Związek Radziecki, aż do pełnego zwycięstwa nad kapitalizmem.

Masy ludowe całego świata wiedzą dobrze, że kapitalizm to nędza, to wyzysk, to niewola i wojna. Jednocześnie masy ludowe wiedzą, że to właśnie Wielka Październikowa Rewolucja Socjalistyczna zapoczątkowała nową epokę w dziejach ludzkości — epokę walki o dobrobyt i sprawiedliwość, o wolność i pokój. U boku Lenina, Józef Stalin kierował tą walką, prowadząc do pierwszego wielkiego zwycięstwa. Potem przyszły nowe zwycięstwa i z każdym z nich nierozerwalnie związane jest imię Józefa Stalina.

Rośnie w siłę pierwsze na świecie państwo socjalistyczne Związek Radziecki, ku któremu kierują się nadzieje wszystkich uciskanych i wyzyskiwanych.

✦

Stalin bierze osobiście udział w każdej ważniejszej sprawie rozstrzyganej w Związku Radzieckim.

Dzięki inicjatywie i niezmordowanej pracy Stalina, lata przedwojenne, kształtują w Związku Radzieckim olbrzymi rozwój przemysłu, szybki rozrost potencjału gospodarczego, produkcji przemysłu i rolnictwa oraz dobrobytu mas ludowych.

Już w 1927 roku, uwidoczniły się decydujące sukcesy i osiągnięcia w dziedzinie gospodarki przemysłowej. Stalin na zjeździe partii w grudniu tego roku, ocenia osiągnięcia w przemyśle i wskazuje równocześnie, że rolnictwo pozostaje w tyle. Rzuca myśl wyjścia z tej niekorzystnej dla gospodarki narodowej sytuacji i nakreśla śmiały i realny plan, przejścia do kolektywnej organizacji rolnictwa.

Sprawa uspołecznienia gospodarki rolnej, ma specjalne znaczenie dla budowy socjalizmu w Związku Radzieckim. Dzięki temu w rolnictwie zamknięty został ostatecznie cykl likwidacji podstaw kapitalizmu.

Po pierwsze, zlikwidowane zostały w ten sposób źródła i możliwości odradzania się kapitalizmu. Po drugie, dzięki zastosowaniu najnowszych zdobyczy kultury i techniki w rolnictwie, podniesiono wielokrotnie produkcję rolną.

Uzyskana dzięki temu intensywność gospodarki rolnej, poważnie wpłynęła na podniesienie potencjału gospodarki narodowej i podniesienie ogólnego dobrobytu mas pracujących.

Plan uspółdzielczenia produkcji rolnej, przewidywał wyposażenie rolnictwa w maszyny i traktory oraz organizację odpowiednich środków finansowych. Przewidywał także pomoc organizacyjną i techniczną klasy robotniczej i partii, w organizowaniu uspołecznionej gospodarki rolnej.

Stalin kieruje bezpośrednio tym wielkim dziełem.

Następuje stopniowe, konsekwentne, ale dobrowolne, oparte na przekonywaniu i przykładowej pracy, jednoczenie indywidualnych gospodarstw, w spółdzielcze gospodarstwa.

Kołchozowa gospodarka rolna w Związku Radzieckim, stała się przodującą na świecie, pod względem techniki i wydajności produkcyjnej.

Poza tym zwycięstwo ustroju kołchozowego, zapewniło rewolucji socjalistycznej nowe osiągnięcia. W tym zwycięstwie dokonano gruntownego, nowego przełomu, który stanowi, jedną z najważniejszych zdobyczy rewolucyjnych, dokonanych pod przewodnictwem Stalina.

Stalin oceniając przebudowę ustroju rolnego porównał jej znaczenie z Rewolucją Październikową. Określił to jak następuje: „Był to niezwykle głęboki przewrót rewolucyjny, skok z dawnego, jakościowego stanu społeczeństwa do nowego stanu jakościowego, równoznaczny w swych skutkach z przewrotem rewolucyjnym w październiku 1917 roku".

✦

Jedną z wielkich zasług Stalina, było również wysunięcie na czoło życia społecznego, roli, pracy i pozycji kobiety. Jej właściwej roli w życiu gospodarczym i społeczno-politycznym. Spowodowało to wydatny wzrost udziału kobiet w budownictwie ustroju socjalistycznego, zarówno przez czynną pracę organizacyjną, jak i produkcyjną w fabrykach jak i na roli.

Inicjatorem planowej gospodarki socjalistycznej i twórcą wszystkich radzieckich pięciolatek był również Stalin.

Dzięki stalinowskim planom pięcioletnim, Związek Radziecki, w ciągu dwóch pierwszych pięcioletnich planów, pokonał stuletnie zacofanie i ustawił się w rzędzie państw przemysłowych, najbardziej rozwiniętych.

Stalin, inicjując uprzemysłowienie kraju, kładł nacisk na rozwój przemysłu ciężkiego i maszynowego. Wskazywał na konieczność stworzenia podstawowej bazy, dla dalszego uprzemysłowienia kraju, uniezależnienia się od importu z krajów kapitalistycznych i stworzenia przez to zdrowego rozwoju dla gospodarki socjalistycznej.

Z wypróbowanych dróg rozwoju i rozbudowy przemysłu Związku Radzieckiego, korzystają w pełni i z pożytkiem kraje demokracji ludowej. Mają one łatwiejszą dzisiaj sytuację, aniżeli wówczas Związek Radziecki. Nie są izolowane w otoczeniu kapitalistycznym i nie grozi im interwencja kapitalistyczna. Mają pomoc i zabezpieczenie ze strony Związku Radzieckiego.

Stalin, rzucając hasło podniesienia poziomu wydajności produkcyjnej, potrzebnej dla dalszego wzmagania rozbudowy gospodarczej i podnoszenia dobrobytu mas, pobudza wydatnie rozwój socjalistycznego współzawodnictwa pracy i ruchu stachanowskiego.

Wskazał na konieczność wzmożenia dalszego tempa, na zadanie dogonienia i prześcignięcia krajów kapitalistycznych, w dziedzinie wytwórczości przemysłowej.

Masy pracujące kraju podchwyciły ten apel. Szeroko rozwinęło się współzawodnictwo i ruch przodowników pracy. Entuzjazm pracy, jaki ogarnął robotników i chłopów, znalazł swój wyraz w powszechnym współzawodnictwie.

Chłopi kołchoźnicy nie pozostali w tyle, rozwijając ruch współzawodnictwa w rolnictwie. Było to duże zwycięstwo socjalizmu na wsi.

Świadomość, że włożony w pracę wysiłek nie pójdzie do kieszeni kapitalistycznych wyzyskiwaczy, kształtowała tę nową postawę. Ta świadomość wskazywała dalej, że lepsze wyniki pracy podniosą dobrobyt mas ludowych i wzmogą siłę państwa, którego gospodarzem jest lud pracujący.

Realizowana z inicjatywy Stalina socjalistyczna polityka uprzemysłowienia i kolektywizacja rolnictwa zmieniły gruntownie warunki kraju w ciągu pierwszych dwu pięciolatek.

Rozbudowane nowe gałęzie produkcji, całkowicie uniezależniły Związek Radziecki od zagranicy. Powstały nowe, wielkie ośrodki przemysłowe, nowe linie kolejowe i olbrzymie nowe elektrownie. Zakończona w 1940 roku elektryfikacja przemysłu, zrealizowała postulaty Lenina o elektryfikacji.

Potęga moralna i materialna Związku Radzieckiego, stworzona pod genialnym kierownictwem Stalina, ocaliła ludzkość od hitlerowskiego jarzma. I w tej walce wodzem był Stalin.

✦

Po zwycięstwie nad hitlerowskimi Niemcami, Stalin poprowadził znowu naród radziecki do odbudowy zniszczeń wojennych i dalszej rozbudowy gospodarki socjalistycznej. Usuwając w szybkim czasie szkody wojenne, Związek Radziecki podjął z rozmachem realizację nowej pięciolatki stalinowskiej.

Z inicjatywy i pod kierownictwem Stalina, naród radziecki podjął gigantyczną walkę, o przekształcenie przyrody dla potrzeb człowieka. Za pomocą energii atomowej rozsadza potężne masywy górskie, odwraca kierunek rzek i przekształca pustynne stepy na urodzajne pola. Zasadza na przestrzeni milionów hektarów lasy, zmienia klimat całych połaci kraju i usuwa groźbę posuchy i nieurodzaju.

Zwycięstwo Armii Radzieckiej otwarło szeroko wrota do pełnej wolności wielu narodom europejskim. Narody krajów demokracji ludowej zawdzięczają Związkowi Radzieckiemu nie tylko wolność i gwarancję granic. Zawdzięczają mu również pomoc gospodarczą powojenną i przyjazną współpracę w zakresie gospodarczym i społecznym.

Szczery i życzliwy stosunek Józefa Stalina do narodu polskiego i troskę o jego dalszy rozwój w kierunku lepszej przyszłości cechują słowa listu Jego do członków Prezydium Patriotów Polskich w ZSRR z 1943 r. „Możecie być pewni — pisze Stalin — że Związek Radziecki uczyni wszystko, co w jego mocy, aby przyśpieszyć klęskę naszego wspólnego wroga — hitlerowskich Niemiec, wzmocnić przyjaźń polsko-radziecką i wszelkimi siłami przyczynić się do odbudowania silnej i niepodległej Polski".

Zapewnienia te zostały zrealizowane.

Dzięki Stalinowi i niezwyciężonej armii radzieckiej, powstała Polska Odrodzona, wolna od kapitalistów, obszarników i wyzyskiwaczy.

Związek Radziecki ze Stalinem na czele broni interesów Polski na arenie międzynarodowej.

Przez cały czas swojego istnienia państwo radzieckie pod wodzą Stalina prowadzi konsekwentną nieustanną walkę o pokój i wolność uciśnionych narodów.

Do Stalina zwracają się dzisiaj oczy narodów wszystkich kontynentów, walczących o swoje wyzwolenie narodowe, o samodzielny, niezależny byt, o prawo rozwijania i wzbogacania własnej kultury.

Imię Stalina dociera do najdalszych zakątków ziemi, pomnażając coraz bardziej obóz postępu i pokoju na świecie. Obóz ten rośnie i potężnieje, czego dowodem są Chiny Ludowe i młoda Niemiecka Republika Ludowa, oraz miliony głosów prostych ludzi, którzy nienawidzą wojny i pragną pokoju.

Stalinowska polityka pokoju jest polityką ciągłego demaskowania ukrytych planów podżegaczy wojennych.

Stalin i Rząd Radziecki wszędzie zdzierają maskę z tych podżegaczy, otwierają oczy milionom oszukiwanych przez kapitalistów ludzi i wzywają do walki o pokój.

Dlatego też imię Stalina stało się ideą przewodnią i drogowskazem wszystkich ludzi pracujących w świecie. Stało się symbolem walki o pokój, o lepszą i jaśniejszą przyszłość.

✦

Józef Stalin wyrósł z ludu, walczył przez długie lata i walczy nadal o jego wyzwolenie. Walczy nadal, o wyzwolenie całego światowego proletariatu. Był i jest jego wodzem i nauczycielem.

Przez 55 lat wykuwa on lepszą, sprawiedliwą przyszłość dla ludzi pracy całego świata. Prowadzi masy ludu pracującego całego świata do walki o pokój i postęp. Prowadzi do walki przeciwko wyzyskiwaczom, niszczycielom i grabarzom wolności.

Stalin walczył od wczesnej młodości, szedł razem z masami, dzielił z nimi ich niedolę. Brał na siebie najcięższe obowiązki. Pomimo okrutnego terroru caratu, pomimo więzień i zesłań, nie ugiął się. Nie zdradził sprawy i nie oderwał się od mas.

Gdy przychodziły lata powodzeń i lata zwycięstw, których Stalin był uczestnikiem i twórcą, jego myśli i wszystkie uczucia, zawsze kierowały się ku prostemu człowiekowi pracy, z troską o jego byt, o jego przyszłość.

Dlatego właśnie lud radziecki, masy robotnicze całego świata i cała postępowa ludzkość otacza Wielkiego Stalina tak wielką miłością i tak wielką czcią.

Rocznica Jego urodzin stała się wielkim świętem. Obchodzimy ją w Polsce Ludowej, w Polsce robotników i chłopów, w Polsce ludzi pracy. Obchodzimy ją w Polsce, która tak wiele zawdzięcza Wielkiemu Stalinowi.

Życie i dzieło Stalina[15]

Nie zważając na klęski i ogromne straty, Niemcy rozpoczęli latem 1943 roku nową ofensywę. Towarzysz Stalin w porę odgadł plany przeciwnika, który liczył, że za pomocą uderzenia z dwóch stron — z rejonu Orła i Bielgorodu — otoczy i zniszczy wojska radzieckie, skoncentrowane wzdłuż łuku kurskiego, aby następnie rozpocząć ofensywę na Moskwę.

2 lipca towarzysz Stalin uprzedził dowództwo wojsk na odcinku Orłowsko - Kurskim o możliwości ofensywy Niemców w okresie od 3 do 6 lipca. I gdy 5 lipca niemieckie wojska faszystowskie przeszły wielkimi siłami do ataku na odcinku Orłowsko - Kurskim i Bielgorodzkim — napotkały zacięty opór wojsk radzieckich. Plan ofensywy niemieckiej rozbił się — obrona radziecka okazała się silniejsza.

Ofensywa Armii Radzieckiej rozwijała się nadal pomyślnie. 5 sierpnia 1943 roku wojska radzieckie zawładnęły miastami Orzeł i Bielgorod.

Rozgromienie Niemców pod Kurskiem miało decydujące znaczenie dla dalszego przebiegu wojny. „Jeżeli bitwa pod Stalingradem — mówi Stalin zwiastowała zmierzch niemieckiej armii faszystowskiej, to bitwa pod Kurskiem postawiła ją w obliczu katastrofy".

Bitwa pod Kurskiem i zlikwidowanie niemieckiej pozycji wypadowej pod Orłem stanowiło początek nowej potężnej ofensywy Armii Czerwonej. Do listopada 1943 roku wojska nasze wyzwoliły prawie dwie trzecie ziemi radzieckiej, chwilowo zagarniętej przez wroga.

Zwycięstwa wojsk radzieckich jeszcze bardziej wzmocniły stanowisko międzynarodowe ZSRR. Rok 1943 był rokiem przełomowym nie tylko w Wojnie Narodowej Związku Radzieckiego, ale w całej wojnie światowej.

W wyniku przenikliwej stalinowskiej polityki zagranicznej zakończyły się niepowodzeniem usiłowania wroga, zmierzające do poróżnienia wielkich mocarstw, które połączyły się w celu rozgromienia hitlerowskich Niemiec. Na konferencji kierowników trzech mocarstw sojuszniczych, która odbyła się w listopadzie 1943 r. w Teheranie, gdzie towarzysz Stalin spotkał się z prezydentem Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej i premierem Wielkiej Brytanii, została uchwalona deklaracja o wspólnych działaniach w wojnie przeciwko Niemcom i o powojennej współpracy trzech mocarstw.

Rok 1944 stał się rokiem decydujących zwycięstw Armii Radzieckiej. Wykonując genialny plan strategiczny towarzysza Stalina, Armia Radziecka zadała wojskom niemieckim dziesięć następujących po sobie uderzeń. Szczegółową charakterystykę tych uderzeń dał towarzysz Stalin w swym referacie w związku z 27 rocznicą Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej. W wyniku tych uderzeń zostały całkowicie wyzwolone od niemieckich zaborców faszystowskich chwilowo okupowane przez nich rejony Związku Radzieckiego, wróg został wypędzony z granic ziemi radzieckiej. Działania wojenne Armii Radzieckiej przeniosły się na terytorium Niemiec i ich wspólników.

Za wyjątkowe zasługi w dziele zorganizowania i przeprowadzenia operacji ofensywnych Armii Czerwonej, które doprowadziły do jednej z największych klęsk armii niemieckiej i do zasadniczej zmiany sytuacji na froncie walki z niemieckimi zaborcami faszystowskimi na korzyść Armii Czerwonej, Prezydium Rady Najwyższej ZSRR w dniu 29 lipca 1944 roku odznaczyło Józefa Stalina orderem „Zwycięstwa".

Pomyślne zrealizowanie stalinowskiego planu strategicznego w 1944 roku dało poważne wyniki wojskowo - polityczne. Pod uderzeniami wojsk radzieckich złożyli broń byli sprzymierzeńcy hitlerowskich Niemiec: Rumunia, Finlandia i Bułgaria i rozpoczęły przeciwko Niemcom działania wojenne. Węgry znajdowały się w przededniu kapitulacji. W ten sposób izolacja Niemiec była w zasadzie dokonana. Sytuacja wojenna która się wtedy wytworzyła, oznaczała, że Związek Radziecki potrafi bez pomocy sojuszników, o własnych siłach, okupować Niemcy i wyzwolić Francję. Ta okoliczność zmusiła byłego premiera Anglii, Churchilla, który dotychczas sprzeciwiał się tworzeniu drugiego frontu w Europie, do rozpoczęcia inwazji na Europę Zachodnią. W czerwcu 1944 roku sojusznicy dokonali pomyślnie wielkiego desantu w północnej Francji.

Hitlerowskie Niemcy, jak to właśnie powiedział towarzysz Stalin, okazały się ściśnięte w kleszczach dwóch frontów.

Rozpoczęła się decydująca ofensywa wojsk radzieckich na legowisko bestii faszystowskiej. Armia Radziecka w krótkim czasie wyzwoliła spod niemieckiego panowania stolicę Polski — Warszawę, posunęła się w głąb Prus Wschodnich. Ofensywa wojsk radzieckich rozwinęła się na całym froncie.

W początkach lutego 1945 roku na Krymie odbyła się konferencja kierowników trzech mocarstw sojuszniczych — ZSRR, Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej i Wielkiej Brytanii.

Na konferencji zostały powzięte bardzo ważne uchwały wojenne i polityczne w kwestiach związanych z rozgromieniem Niemiec oraz sytuacją Niemiec po wojnie, jako też uchwały dotyczące zasadniczych problemów politycznych i ekonomicznych wyzwolonej Europy. Zostały uzgodnione i szczegółowo rozplanowane terminy, rozmiary i koordynacja nowych potężnych uderzeń armii sojuszniczych na Niemcy ze wschodu, zachodu, północy i południa. Na tejże konferencji zdecydowana została sprawa przystąpienia ZSRR do wojny przeciwko Japonii.

W przededniu szturmu na Berlin J. Stalin na podstawie upoważnienia Rządu Związku SRR podpisuje Traktat o przyjaźni, pomocy wzajemnej i współpracy powojennej między ZSRR a Rzeczpospolitą Polską.

2 maja 1945 roku radio rozgłosiło po całym świecie słowa rozkazu Wodza Naczelnego do wojsk Armii Czerwonej i Floty Wojennej: wojska radzieckie „zakończyły likwidację berlińskiego ugrupowania wojsk niemieckich i w dniu dzisiejszym, 2 maja, całkowicie zawładnęły stolicą Niemiec, miastem Berlinem — ośrodkiem imperializmu niemieckiego i ogniskiem niemieckiej agresji". Armia Czerwona wykonała wezwanie stalinowskie — sztandar zwycięstwa wzniósł się nad Berlinem.

Los hitlerowskich Niemiec był przesądzony. 8 maja 1945 roku przedstawiciele niemieckiego dowództwa podpisali w Berlinie akt o bezwarunkowej kapitulacji niemieckich sił zbrojnych. Dla upamiętnienia zwycięskiego zakończenia Wielkiej Wojny Narodowej narodu radzieckiego, uwieńczonej całkowitą klęską hitlerowskich Niemiec, dzień 9 maja został ogłoszony jako dzień ogólnonarodowej uroczystości, jako dzień zwycięstwa.

27 czerwca 1945 roku J. Stalin przybył do Berlina, gdzie odbywała się od 17 lipca do 2 sierpnia konferencja trzech mocarstw — ZSRR, Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej i Wielkiej Brytanii. Konferencja berlińska powzięła ważne uchwały dotyczące Niemiec, Austrii i Polski.

Oceniając znaczenie walki ludzi radzieckich przeciwko niemieckim najeźdźcom faszystowskim, towarzysz Stalin wyprowadził bardzo ważny wniosek o wielkiej zasłudze historycznej narodu radzieckiego wobec historii ludzkości: „Naród radziecki swą ofiarną walką uratował cywilizację Europy od bandytów faszystowskich".

Cała postępowa ludzkość, wszystkie miłujące wolność demokratyczne narody łączą z nazwiskiem Stalina swe nadzieje na długotrwały pokój i bezpieczeństwo.

(Wyjątki z krótkiego życiorysu Józefa Stalina, wydanego w przekładzie polskim przez „Książkę i Wiedzę").

N. JELIZAROW

Stalin-Wielki Kontynuator dzieła Lenina

Masy pracujące całego świata obchodzą uroczyście i radośnie historyczną datę — 70 rocznicę urodzin Józefa Stalina, najbliższego towarzysza broni i wielkiego kontynuatora dzieła Lenina.

W ścisłej współpracy z Leninem Stalin organizował przez długie lata potężną partię bolszewików, która dziś kieruje pierwszym na świecie państwem socjalistycznym.

Wespół z Leninem Stalin śmiało i pewnie, konsekwentnie i nieugięcie prowadził partię i klasę robotniczą do rewolucji socjalistycznej.

W okresie wojny domowej przeciwko interwentom i kontrrewolucji burżuazyjno - obszarniczej Stalin był prawą ręką Lenina w dziele obrony kraju radzieckiego. Z imieniem Stalina związane są słynne zwycięstwa Armii Czerwonej na wszystkich frontach, na których ważyły się losy rewolucji socjalistycznej.

„Trudno sobie wyobrazić — mówił Sergiusz Kirow — postać olbrzyma, jakim jest Stalin. Od czasu, kiedy pracujemy bez Lenina, nie ma ani jednego punktu przełomowego w naszej pracy, ani jednej inicjatywy, ani jednego hasła, czy kierunku w naszej polityce, którego autorem nie byłby Towarzysz Stalin. Cała zasadnicza praca — partia wina sobie to uświadamiać — odbywa się według wskazówek, z inicjatywy i pod kierownictwem Towarzysza Stalina.

Potężna wola, ogromny talent organizacyjny tego wielkiego człowieka pozwalają partii dokonywać w porę historycznych zwrotów, związanych ze zwycięskim budownictwem socjalistycznym".

I.

Ogromna historyczna zasługa genialnego kontynuatora dzieła Lenina — Józefa Stalina — polega na tym, że obronił on czystość nauki leninowskiej przed wszelkimi zamachami wrogów socjalizmu. W swej klasycznej pracy „Przyczynek do zagadnień leninizmu" Stalin zaznacza, że „główną treścią leninizmu jest kwestia dyktatury proletariatu, opracowanie tej kwestii, jej uzasadnienie i skonkretyzowanie".

Rozwijając naukę Lenina o właściwościach dyktatury proletariatu, Stalin opracował to zagadnienie niezwykle przejrzyście i głęboko, tworząc pełny i wyczerpujący system nauki o państwie socjalistycznym.

Józef Stalin zdemaskował i bezlitośnie rozgromił wrogów marksizmu — leninizmu, usiłujących wypaczyć naukę o dyktaturze proletariatu i negujących rolę kierowniczą klasy robotniczej i partii bolszewickiej w systemie dyktatury proletariatu.

Wygłoszone przez Stalina na Uniwersytecie Swierdłowskim wykłady o podstawach leninizmu zawierają klasyczne opracowanie kwestii władzy radzieckiej, jako państwowej formy dyktatury proletariatu. Stalin zanalizował wnikliwie przewagę radzieckiej formy państwowej nad wszelką formą nieradziecką. Rady — stwierdza Józef Stalin — są nie tylko wszechogarniającymi organizacjami masowymi, są również najpotężniejszymi organami rewolucyjnej walki mas, są bezpośrednimi, tj. najbardziej demokratycznymi, a zatem najbardziej autorytatywnymi organizacjami samych mas, wciągającymi je do udziału w organizowaniu państwa, są organizacjami, które uczą masy sztuki rządzenia państwem i wyzwalają inicjatywę twórczą ludu.

Władza radziecka jest nową formą organizacji państwowej, zasadniczo różną od starej formy burżuazyjno demokratycznej i parlamentarnej. Powstał nowy typ państwa, zapewniający większości władzę nad mniejszością i przystosowany do zadań całkowitego wyzwolenia mas spod wszelkiego ucisku i wyzysku.

Republika Rad jest — wskazuje Józef Stalin — ...tą poszukiwaną i odnalezioną wreszcie formą polityczną, w której ramach może być dokonane ekonomiczne wyzwolenie proletariatu, całkowite zwycięstwo socjalizmu". (Patrz „Zagadnienia leninizmu". Wyd. „Książka" 1948 r., str. 39).

Uogólniając doświadczenie rewolucji socjalistycznej i pierwszych lat budownictwa socjalistycznego w otoczeniu kapitalistycznym, Józef Stalin obronił i rozwinął leninowską naukę o zwycięstwie socjalizmu w jednym kraju, uwydatnił znaczenie tego zagadnienia dla całej działalności praktycznej partii, natchnął ludy wiarą w zwycięstwo socjalizmu, zapewnił całkowite rozgromienie ideologiczne trockizmu, jako głównego niebezpieczeństwa, stojącego na drodze dalszego zwycięskiego marszu do socjalizmu.

Józef Stalin wskazał konkretne drogi budownictwa socjalistycznego, opracował naukowo i wcielił w życie postulat socjalistycznego uprzemysłowienia kraju i kolektywizacji rolnictwa.

Wielka idea Lenina — Stalina o możliwości zwycięstwa socjalizmu w ZSRR opanowała masy i przekształciła się w potężną siłę materialną, dzięki której Związek Radziecki w ciągu krótkiego okresu historycznego — w ciągu 13-tu lat — pod kierownictwem wielkiego Stalina przeistoczył się w przodujące mocarstwo socjalistyczne.

II.

Lenin uczył partię i klasę robotniczą, że droga do socjalistycznej przebudowy gospodarki narodowej prowadzi poprzez uprzemysłowienie kraju, że bazą materialną socjalizmu może być jedynie ciężki przemysł, produkujący środki i narzędzia produkcji.

Opierając się na tych tezach Lenina, Józef Stalin opracował jasny i ściśle sprecyzowany program socjalistycznego uprzemysłowienia kraju.

Kierowana przez Stalina partia bolszewicka, po rozgromieniu i zmieceniu ze swej drogi kapitulantów i obrońców kapitalizmu zmobilizowała miliony ludzi radzieckich do pracy nad uprzemysłowieniem kraju, natchnęła je patosem budownictwa, rozwinęła ogólnonarodowe współzawodnictwo socjalistyczne.

Wielki budowniczy komunizmu, Józef Stalin, kierował bezpośrednio sprawą socjalistycznej przebudowy gospodarki narodowej kraju radzieckiego. Zgodnie z genialnymi koncepcjami Stalina opracowano pierwsze plany pięcioletnie budowy socjalizmu. Stalin pobudził do stworzenia drugiej bazy węglowo-hutniczej ZSRR — Zagłębia Kuźnieckiego. Z inicjatywy Stalina tworzono nowe gałęzie przemysłu. Stalin jest organizatorem i inicjatorem budowy socjalistycznych obiektów przemysłowych kraju. Pod kierownictwem Stalina wznoszono olbrzymie huty, fabryki budowy maszyn i fabryki przemysłu chemicznego, budowano potężne elektrownie, zakłady budowy traktorów i samochodów, linie kolejowe, kanały, nowe miasta.

Jednym z najtrudniejszych zadań dyktatury klasy robotniczej w kraju drobnych gospodarstw chłopskich jest socjalistyczna przebudowa rolnictwa. Lenin wysunął spółdzielczy plan wciągnięcia chłopstwa do budownictwa socjalistycznego. Lenin podkreślał, że jedynie wielkie spółdzielcze, kolektywne, zmechanizowane gospodarstwo wiejskie uwolni masy pracującego chłopstwa od odwiecznej nędzy ciemnoty i jarzma kapitalistów wiejskich.

Stalin — mądry twórca ustroju kołchozowego, biorąc za punkt wyjścia powyższe wskazania Lenina opracował i wcielił w życie teorię kolektywizacji rolnictwa. W ciągu kilku lat setki tysięcy kołchozów pokryły kraj radziecki. Dziesiątki milionów chłopów mało- i średniorolnych wkroczyły zdecydowanie i bezpowrotnie na drogę socjalizmu.

Na bazie całkowitej kolektywizacji zlikwidowano ostatnią klasę wyzyskiwaczy — kułaków.

Związek Radziecki stał się krajem przodującego, największego, najbardziej zmechanizowanego rolnictwa na świecie.

Jednym z najważniejszych zagadnień budownictwa socjalistycznego było wychowanie przez państwo radzieckie własnych kadr. Józef Stalin poświęcał i poświęca baczną uwagę sprawie przygotowania i doboru kadr partyjnych i państwowych.

III.

Na XVIII Zjeździe WKP(b) Józef Stalin wysunął wielkie zadanie historyczne: dogonić i przegonić główne kraje kapitalistyczne pod względem rozmiarów produkcji przemysłowej na głowę ludności i w ten sposób stworzyć materialną bazę komunizmu.

Trzeci pięcioletni plan rozwoju gospodarki narodowej ZSRR miał się stać szczególnie ważnym etapem w realizacji tego zadania. Zmobilizowany do czynu przez partię Lenina — Stalina naród radziecki rozpoczął energiczną walkę o wykonanie trzeciej pięciolatki stalinowskiej.

Twórcza praca narodów ZSRR została przerwana na skutek zdradzieckiej napaści Niemiec hitlerowskich. Kraj radziecki skierował wszystkie swe siły i środki materialne na tory walki z podstępnym i zawistnym wrogiem.

Józef Stalin stanął na czele radzieckich sił zbrojnych, na czele walki narodu radzieckiego przeciwko Niemcom hitlerowskim i ich sojusznikom, zmobilizował gigantyczne siły wielkiego mocarstwa socjalistycznego.

Genialny wódz i strateg natchnął entuzjazmem front i zaplecze, skierował ich siły do walki o rozgromienie wroga, poprowadził kraj radziecki do wspaniałego zwycięstwa.

W zwycięstwie Związku Radzieckiego nad imperializmem niemieckim i japońskim znalazła wyraz potęga polityczna, gospodarcza i wojskowa kraju socjalizmu, wyższość radzieckiego ustroju społecznego i państwowego nad ustrojem kapitalistycznym. W tym historycznym zwycięstwie, które zadecydowało o losach całej ludzkości przejawiła się w całej pełni mądra polityka partii bolszewickiej i rządu radzieckiego, genialne kierownictwo państwowe i wojskowe wielkiego wodza i stratega Generalissimusa Józefa Stalina.

Wielkie imię Stalina stało się symbolem jedności moralno - politycznej społeczeństwa radzieckiego. Narody ZSRR widzą w postaci Stalina ucieleśnienie swej bezgranicznej miłości ojczyzny, swego płomiennego patriotyzmu,

Po zwycięskim zakończeniu Wielkiej Wojny Narodowej naród radziecki z ogromną energią i entuzjazmem przystąpił do realizacji powojennego stalinowskiego planu pięcioletniego odbudowy i rozwoju gospodarki narodowej ZSRR. Wyniki trzech lat i 9 miesięcy powojennej pięciolatki świadczą o dalszym rozkwicie sił gospodarczych Związku Radzieckiego. Przekroczono przedwojenny poziom rolnictwa, produkcja globalna przemysłu przekroczyła w październiku 1949 roku o przeszło 50 procent poziom przeciętnej produkcji miesięcznej 1940 roku. W roku 1949 plony globalne zbóż przekroczyły poziom przedwojenny. Realizuje się pomyślnie stalinowski plan przekształcenia przyrody. Wybitne sukcesy osiągnięto na polu nauki, kultury i sztuki. Wymowną ilustracją potężnego rozwoju radzieckiej nauki i techniki są sukcesy ZSRR w dziedzinie produkcji energii atomowej, która w rękach ludzi radzieckich staje się potężnym środkiem niebywałego postępu technicznego i szybkiego wzrostu sił wytwórczych kraju.

Wódz, nauczyciel i przyjaciel narodu radzieckiego troszczy się po ojcowsku o stały wzrost dobrobytu mas pracujących.

Masy pracujące Związku Radzieckiego widzą w postaci Stalina, swego ukochanego, mądrego nauczyciela, troskliwego przyjaciela, będącego ucieleśnieniem najlepszych cech narodu, jego potęgi i wielkości. Pod mądrym kierownictwem Wielkiego Stalina narody ZSRR kroczą pewnie naprzód do triumfu komunizmu.

IV.

Pod kierownictwem wielkiego chorążego i orędownika pokoju między narodami Józefa Stalina, Związek Radziecki prowadzi konsekwentnie i wytrwale pokojową politykę zagraniczną, wzmacnia przyjazne stosunki z miłującymi pokój państwami, demaskuje bezustannie prowokatorów i podżegaczy wojennych.

Kraj radziecki jest szermierzem i ostoją pokoju, jest awangardą narodów walczących o trwały pokój i swobody demokratyczne.

Pod sztandarem pokoju zespalają się setki milionów ludzi. Po raz pierwszy w historii ludzkości powstał zorganizowany front pokoju, na którego czele stoi Związek Radziecki. Stalin — twórca międzynarodowego frontu pokoju, rozniecił w sercach wszystkich prostych ludzi kuli ziemskiej płomień niezachwianej wiary w wielkość, słuszność i konieczność walki o pokój, o niezawisłość narodów, o demokrację, o socjalizm.

Historia świata kroczy drogami, które przewidzieli i nakreślili koryfeusze nauki, wielcy wodzowie ludzkości pracującej — Lenin i Stalin.

25 lat temu Józef Stalin z genialną dalekowzrocznością nakreślił perspektywy i drogi dalszego rozwoju światowego ruchu rewolucyjnego. Przepowiadał on, że rewolucja międzynarodowa będzie się najprawdopodobniej rozwijała drogą odrywania się coraz to innych krajów od systemu imperializmu, że powstawać będą ogniska socjalizmu w poszczególnych krajach i system tych ognisk w całym świecie.

Z zadziwiającą dokładnością sprawdzają się te naukowe przewidywania genialnego myśliciela, wielkiego kontynuatora dzieła Lenina.

Nauki Lenina i Stalina — jak potężny reflektor — oświetlają ludzkości pracującej drogę do wybawienia z niewoli kapitalistycznej, do wybawienia z nędzy, głodu i wojen imperialistycznych. Przykład narodów ZSRR, które pod kierownictwem wielkiego Stalina osiągnęły zwycięstwo socjalizmu i obecnie budują społeczeństwo komunistyczne, wskazuje masom pracującym wszystkich krajów niezawodną drogę do wyzwolenia spod panowania plutokracji i imperializmu, drogę do trwałego pokoju, swobody i szczęścia.

W wyniku drugiej wojny światowej powstały w Europie nowe ogniska socjalizmu. Kraje demokracji ludowej wkroczyły na drogę budownictwa socjalistycznego i przy pomocy Związku Radzieckiego osiągnęły wielkie sukcesy gospodarcze, polityczne i kulturalne.

Naród chiński odniósł historyczne zwycięstwo nad zjednoczonymi siłami rodzimej reakcji i imperializmu amerykańskiego; od obozu imperialistycznego oderwał się ogromny kraj. Do obozu demokracji i socjalizmu dołączyły się olbrzymie siły niemal 500-milionowego narodu chińskiego.

Ogromnym sukcesem obozu pokoju i demokracji jest utworzenie Niemieckiej Republiki Demokratycznej, stanowiące — jak stwierdza Józef Stalin — zwrotny punkt w historii Europy.

Siły i rezerwy obozu pokoju, demokracji i socjalizmu są niezliczone, niezmierzone. Potęga tego obozu przekracza wielokrotnie siły obozu imperializmu i reakcji.

Na czele obozu pokoju, demokracji i socjalizmu kroczy Związek Radziecki pod kierownictwem wielkiego kontynuatora dzieła Lenina, Józefa Stalina, w którego postaci masy pracujące wszystkich krajów widzą wiernego i nieugiętego bojownika o pokój, konsekwentnego i śmiałego obrońcę demokracji, wolności i niezawisłości wszystkich narodów, zarówno wielkich jak i małych.

Z okazji 70 rocznicy urodzin Józefa Stalina masy pracujące całego świata ślą Mu słowa gorącej miłości i życzą Mu długich lat życia, życzą powodzenia w walce o komunistyczną przebudowę świata, o szczęśliwą przyszłość całej ludzkości.

B_96060

Wydawca: Naczelny Komitet Wykonawczy Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego. Redaguje: Komitet.

Redakcja
Warszawa, Al. Jerozolimskie 123, tel. 86.918, telefon nocny 86.918 i 86.919. Redakcja rękopisów nie zwraca.

Administracja
Warszawa, Aleje Jerozolimskie 83. Tel. 8-69-19.

Prenumerata
miesięczna w kraju 150 zł, za granicą 300 zł. Konto P. K. O. I-6366. Przy zgłoszeniu prenumeraty należy podać dokładny i czytelny adres. Administracja, Warszawa, ul. Aleje Jerozolimskie 83.

Ogłoszenia przyjmuje: Biuro Ogłoszeń i Reklamy — Warszawa, oraz wszystkie Oddziały Wojewódzkie L. S. W.

Należność za ogłoszenia należy przekazywać do Narodowego Banku Polskiego na r-k żyrowy nr. 1022, Poddział w Warszawie, ul. Złota 1 lub do P. K. O. na konto I-[illegible].

Za terminowy druk ogłoszeń Redakcja i Administracja nie odpowiada.

Drukarnia L. S. W. Warszawa, Aleje Jerozolimskie 83

W stolicy słonecznej Gruzji

Pamiątki z pobytu Stalina w Tyflisie

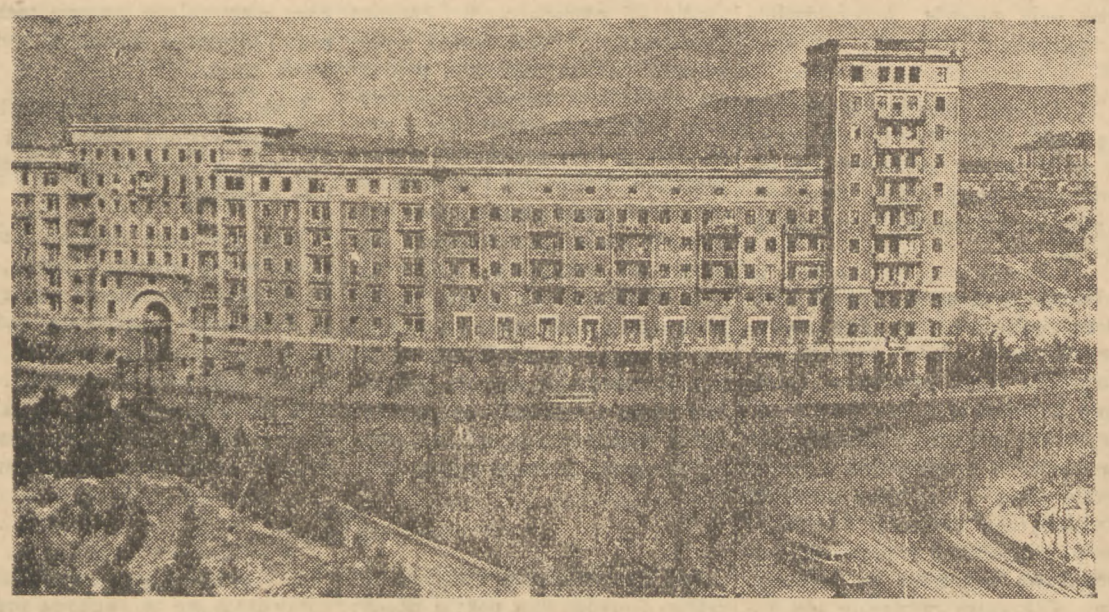

Obszerny, piękny gmach mieszkalny, jaki widzimy na zdjęciu, został zbudowany w Tbilisi — stolicy słonecznej Gruzji, w latach Wielkiej Wojny Narodowej.

Tbilisi — miasto, w którym kilka lat w okresie swej młodości spędził Józef Stalin, należy do najpiękniejszych miast ZSRR. Zasługa niemała w tym władzy radzieckiej. W okresie pięciolatek dokonano tu ogromnych prac rekonstrukcyjnych, przeprowadzono nowe ulice i bulwary, założono zieleńce i skwery. Całe miasto tonie w zieleni. W dawnej, nędznej dzielnicy robotniczej powstały piękne nowoczesne domy z nowoczesnymi, komfortowymi mieszkaniami.

Tbilisi (dawny Tyflis) — przepiękna stolica socjalistycznej Gruzji — to miasto, w którym rozpoczął swą działalność rewolucyjną Józef Stalin. Tu stworzył On i wychował organizację bolszewicką Gruzji i Kraju Zakaukaskiego, organizację, która okryła się nieśmiertelną chwałą.

✦

W centrum miasta, koło wielkiego, zalanego słońcem placu im. Berii, na którym w dni świąt narodowych odbywają się manifestacje mas pracujących Tbilisi, wznosi się ponury, masywny gmach, który był niegdyś siedzibą tyfliskiego seminarium duchownego. Fasada gmachu zachowała swój dawny wygląd. Wmurowano na niej tablicę pamiątkową, która głosi, że tu — w okresie od sierpnia 1894 roku do końca maja 1899 roku — mieszkał i kształcił się Józef Stalin.

W roku 1894 Stalin ukończył z odznaczeniem niższą szkołę duchowną w Gori. Jako wyróżniający się uczeń, skierowany został do tyfliskiego seminarium duchownego.

Atmosfera seminarium, w której znalazł się młody Stalin była trudna do zniesienia. Prześladowano tu najmniejszy przejaw swobodnej, żywej myśli, surowy rygor dławił wszelką indywidualność, obrażał godność osobistą uczniów. W następujących słowach wspomina Stalin ten okres życia:

„Na znak protestu przeciwko reżimowi prześladowania i przeciwko stosowanym w seminarium jezuickim metodom, gotów byłem stać się i rzeczywiście stałem się rewolucjonistą, zwolennikiem marksizmu, jako nauki prawdziwie rewolucyjnej".

W seminarium Stalin zapoznaje się z marksizmem. Z wielkim zapałem studiuje „Kapitał" Marksa, pracuje nad filozofią, ekonomią polityczną, historią, przyrodoznawstwem, poznaje dzieła Hercena, Czernyszewskiego, Dobrolubowa, jak również klasyków rosyjskiej i gruzińskiej literatury pięknej.

Młody Stalin ze szczególną uwagą i zainteresowaniem czyta dzieła Lenina.

Od pierwszej chwili wstąpienia do seminarium dochodzi do gwałtownych starć między żywym, utalentowanym, młodym rewolucjonistą, a tłumiącym wszelkie przejawy swobodnej myśli kierownictwem seminarium.

Na początku 1898 roku Stalin nawiązuje ścisły kontakt z przodującymi robotnikami przedsiębiorstw tyfliskich, przede wszystkim — z robotnikami głównych warsztatów kolejowych i parowozowni Zakaukaskiej Linii Kolejowej i staje na czele kółek socjaldemokratycznych. W sierpniu 1898 roku Stalin wstępuje do szeregów pierwszej marksistowskiej organizacji socjaldemokratycznej w Gruzji.

W dniu 29 maja 1899 roku zarząd seminarium wydala Stalina ze szkoły za propagandę marksizmu.

Jednym z historycznych miejsc Tbilisi, związanym z działalnością Józefa Stalina, są główne tyfliskie warsztaty kolejowe, które obecnie przeistoczyły się w fabrykę remontu parowozów im. Stalina.

Już w roku 1898 Stalin zorganizował wśród kolejarzy pięć nielegalnych kółek marksistowskich. Po dziś dzień pracuje w fabryce wielu weteranów — kolejarzy, którzy pamiętają wystąpienia młodego Stalina, jego płomienne przemówienia do proletariuszy tyfliskich.

Przy jednej z głównych ulic Tbilisi — alei Plechanowa pod nr 150 mieści się gmach Zarządu Służby Hydrometeorologicznej i Tbilińskiego Obserwatorium Geofizycznego. Napis na tablicy przy wejściu do gmachu głosi, że tu, w obserwatorium tyfliskim, mieszkał i pracował — w okresie od 28 grudnia 1899 roku do 21 marca 1901 roku — Józef Stalin, który, po wydaleniu z seminarium, rozpoczął pracę w obserwatorium w charakterze obserwatora - rachmistrza.

W gmachu obserwatorium zachował się pokój, w którym Stalin pełnił dyżur cztery razy na tydzień. Mieści się tu drewniany stół, przy którym zwykle siadywał, staroświecki zegar, połączony z aparatami rejestrującymi, telefon dawnego typu, szereg przyrządów pomiarowych, barometrów, termometrów, hygrometrów.

W tych latach dalekiej przeszłości obserwatorium tyfliskie było ośrodkiem konspiracji tyfliskiej centralnej grupy socjaldemokratycznej, na której czele stał Stalin. W mieszkaniu Stalina i w ogrodzie przy obserwatorium zbierali się towarzysze broni wielkiego rewolucjonisty.

Tropiony przez policję, prześladowany przez żandarmów, Stalin zmuszony był w roku 1901 porzucić pracę w obserwatorium i rozpocząć działalność nielegalną. Od tego czasu pędził pełne napięcia, bohaterskie życie rewolucjonisty ze słynnej szkoły leninowskiej.

Na wschodnich peryferiach Tyflisu, w tzw. rejonie Awlabarskim, zachował się ciekawy zabytek historyczny — nielegalna drukarnia Kaukaskiego Komitetu Związkowego S. D. P. R. R. Drukarnia ta była niezwykle śmiałym przedsięwzięciem Związku — wzorem bolszewickiej techniki konspiracyjnej.

W ogródku, otoczonym wysokim murem, stoi jednopiętrowy domek, opodal znajduje się szopa z głęboką studnią. Po krętych schodkach zwiedzający dostają się do wykopanej pod domkiem piwnicy, w której funkcjonowała ściśle zakonspirowana, nielegalna drukarnia bolszewików. W obszernym pomieszczeniu podziemnym stoi staroświecka maszyna drukarska, dokoła ścian — kasety z czcionkami w języku gruzińskim, rosyjskim i ormiańskim. Tuż obok półki ze stosami papierów, w kącie — żelazny piecyk. Z sufitu zwisa „błyskawiczna" lampa naftowa.

W domku, w którym mieści się obecnie wystawa dokumentów, dotyczących historii tajnej drukarni, mieszkali podówczas pracownicy drukarni. Dostawali się oni do drukarni przez skomplikowany labirynt przejść podziemnych, zamaskowanych deskami i ziemią.

W drukarni Awlabarskiej, pod kierownictwem Józefa Stalina, drukowano utwory Lenina, broszury, artykuły, gazety, płomienne proklamacje Stalina.

Tak wyglądają niektóre zabytki tyfliskie, związane z życiem i działalnością rewolucyjną wodza mas pracujących całego świata, Józefa Stalina.

J. Elizabedaszwili
Dyr. tbiliskiej filii
Centralnego Muzeum im. Lenina

ALEKSANDER KOWALENKOW

Pieśń o młodości Wodza

W krainie, gdzie migdał na zboczach urwistych
Rozkwita na wiosnę i mieni się krzew,
Wśród gajów kasztanu, w dolinach kwiecistych,
Tam młodość Stalina się niosła jak śpiew;
Jak zorza poranna, jak płomień ze wschodu
Z ludowych szła nizin, wzlatała do chmur —
To młodość wieczysta i poryw narodu,
To gwiazda, co świeci wśród śniegów i gór.

I gniewnie szła młodość przez skalne obszary,
Mijając zasadzki, gdzie czyhał zły wróg,
I góry wysokie, i skały, i jary,
Zamiecie i burze schodziły jej z dróg.
I była nadzieją i światłem w noc ciemną,
I naród do walki prowadził jej gniew,
Wzywała do wyjścia na drogę promienną,
I szli bohaterzy na gromki jej zew.

I płyną wciąż lata zwycięskie, bojowe,
I słońce śle blaski ożywcze na świat,
I młodość skrzydlata w legendzie ludowej
Jak słońce wyciska błyszczący swój ślad.
I orzeł rozpostarł swe skrzydła nad szczytem
I razem z poetą rozśpiewał się wiatr;
Szczęśliwa bądź, Gruzjo, kraino rozkwitu,
Gdzie młodość Stalina jaśnieje od lat.

Przepaść między przeszłością, a teraźniejszością

Wieś Nowa Uda

miejsce zesłania Józefa Stalina

Z południowego zbocza góry Kitkaj otwiera się widok na szeroką dolinę rzeczną, na połyskującą srebrem w słońcu rzekę Udę, na siniejące w dali góry.

Tutaj, na górę Kitkaj przed 45 laty, przebywając na zesłaniu w Nowej Udzie, często przychodził Józef Stalin. Może właśnie tu na brzegu głębokiego parowu, gdzie obecnie kołchoźnicy z Nowej Udy wybudowali niedużą altankę, stał Stalin i czytał pierwszy krótki list Włodzimierza Lenina, który zapoczątkował znajomość, a potem wielką przyjaźń dwóch genialnych wodzów rewolucji proletariackiej. Może właśnie tu obmyślał Stalin plany ucieczki z zesłania. Stąd — jak mówią tutejsi ludzie — z góry Kitkaj — słyszał Stalin narastający grom rewolucji, widział oczyma wyobraźni Rosję wolną, potężną — taką, jaką się stała pod jego mądrym kierownictwem.

Z wierzchołka góry Kitkaj widoczne są, jak na dłoni, zaśnieżone pola nowoudzińskiego kołchozu im. Stalina, a u jej podnóża — wieś Nowa Uda. Z daleka widać dwupiętrowe domy Rady Wiejskiej, budynek siedmioletniej szkoły im. Stalina, wysokie maszty radiowęzła, czworoki kołchozowych farm hodowlanych, obszerne podwórze ośrodka maszynowego, pełne oczekujących remontu traktorów i kombajnów, a dalej domy członków kołchozu.

Po środku wioski stoi dom. Po jednej jego stronie widnieje ogrodzenie z zaostrzonych kloców. Do tego właśnie domu prowadzi ścieżka z góry Kitkaj.

Przed rewolucją mieścił się tu urząd gminny, teraz urządzono w nim muzeum im. Józefa Stalina.

W muzeum widzimy liczne fotografie Józefa Stalina, kopie aktu departamentu policji, który śledził każdy krok Stalina.

Józef Stalin wraz z pierwszą partią zesłańców przybył do Nowej Udy 27 listopada 1903 roku.

Ani ustawiczne szpiclowanie przez żandarmerię i policję, ani mrozy syberyjskie nie zdołały utrzymać Stalina z dala od rewolucyjnej klasy robotniczej i partii. Piątego stycznia 1904 roku Stalin opuszcza potajemnie miejsce zesłania, by rzucić się znowu w wir walki rewolucyjnej i pracy nad realizacją leninowskiego planu budowania partii bolszewickiej.

6 stycznia 1904 roku powiatowy komisarz policji zakomunikował wydziałowi ochrany w Irkucku, co następuje:

„Urząd gminny w Nowej Udzie doniósł, że zesłaniec, Józef Dżugaszwili uciekł 5 stycznia. Środki przedsięwzięto, depeszowano do policji kolejowej w Krasnojarsku".

Psy policyjne nie potrafiły jednak dogonić Stalina. W lutym był on już znowu na Kaukazie — początkowo w Batumie, następnie w Tyflisie.

Dolina rzeki Udy była ongiś jednym z najokropniejszych miejsc katorgi syberyjskiej. Traktem, prowadzącym od kolei na północ, przez cały rok, w upał czy mróz, ciągnęły kolumny katorżników — zesłańców politycznych. Nędzne i beznadziejne było życie ludzi w osadzie Nowa Uda i pobliskich wsiach, o wiele mówiących nazwach: Pogoriuj — „posmuć się" i Potoskuj — „pocierp".

— W zimie — nieprzebyte śniegi, w lecie — niezliczone komary i muchy — wspomina jeden z najstarszych mieszkańców Nowej Udy, obecnie kierownik ogniwa w kołchozie im. Stalina, Isakow. Zboże wschodziło marnie. Drewniane sochy i brony, ot i cała nasza ówczesna technika rolnicza. Dobrze się powodziło jedynie kułakom, popom i kupcom.

Prawie wszyscy mieszkańcy Nowej Udy byli niepiśmienni. W osadzie mieliśmy cerkiew, 5 szynków i tylko jedną szkołę na cały okręg.

Dopiero po Rewolucji Październikowej życie mieszkańców Nowej Udy stało się dostatnie i radosne.

29 lat temu, w 1920 roku, zorganizowano we wsi kołchoz im. Stalina, a nieco później uruchomiono ośrodek maszynowy. Na polach kołchozu pojawił się potężny sprzęt techniczny — traktory, kombajny i inne maszyny rolnicze, które ułatwiły rolnikowi pracę.

Dzieciarnia Nowej Udy zapełniła obszerne klasy nowej siedmioletniej szkoły im. Stalina.

Kołchoz nowoudziński wciąż idzie naprzód. Jego gospodarka daje większe plony niż przed wojną. Poczynając od rb. na polach kołchozu zaczęto stosować płodozmian polowo-łąkowy. Obszar zasiewów kultur zbożowych wynosi 1000 ha. Z roku na rok podnoszą się plony. Kołchoz uprawia przede wszystkim pszenicę. Zbiór pszenicy, wynoszący przed wojną w tamtejszych trudnych warunkach 12 cetnarów z ha — wzrósł w 1949 roku do 16,9 cetnara z ha i to na całym obszarze zasiewów, a najlepsi kołchoźnicy osiągnęli po 23 cetnary pszenicy z ha.

— Zorganizowaliśmy — opowiada o tym jeden z kołchoźników — „ogniwo bogatych plonów". Niektórzy z naszych ludzi powątpiewali: „Czy aby wyjdzie co z tego?". — „Musi wyjść — powiedziałem — nie może być inaczej. Wyrośnie 20 i 30 cetnarów. Stalin przecież mieszkał na tej naszej ziemi, a i dziś rozmawia nie jest z nami".

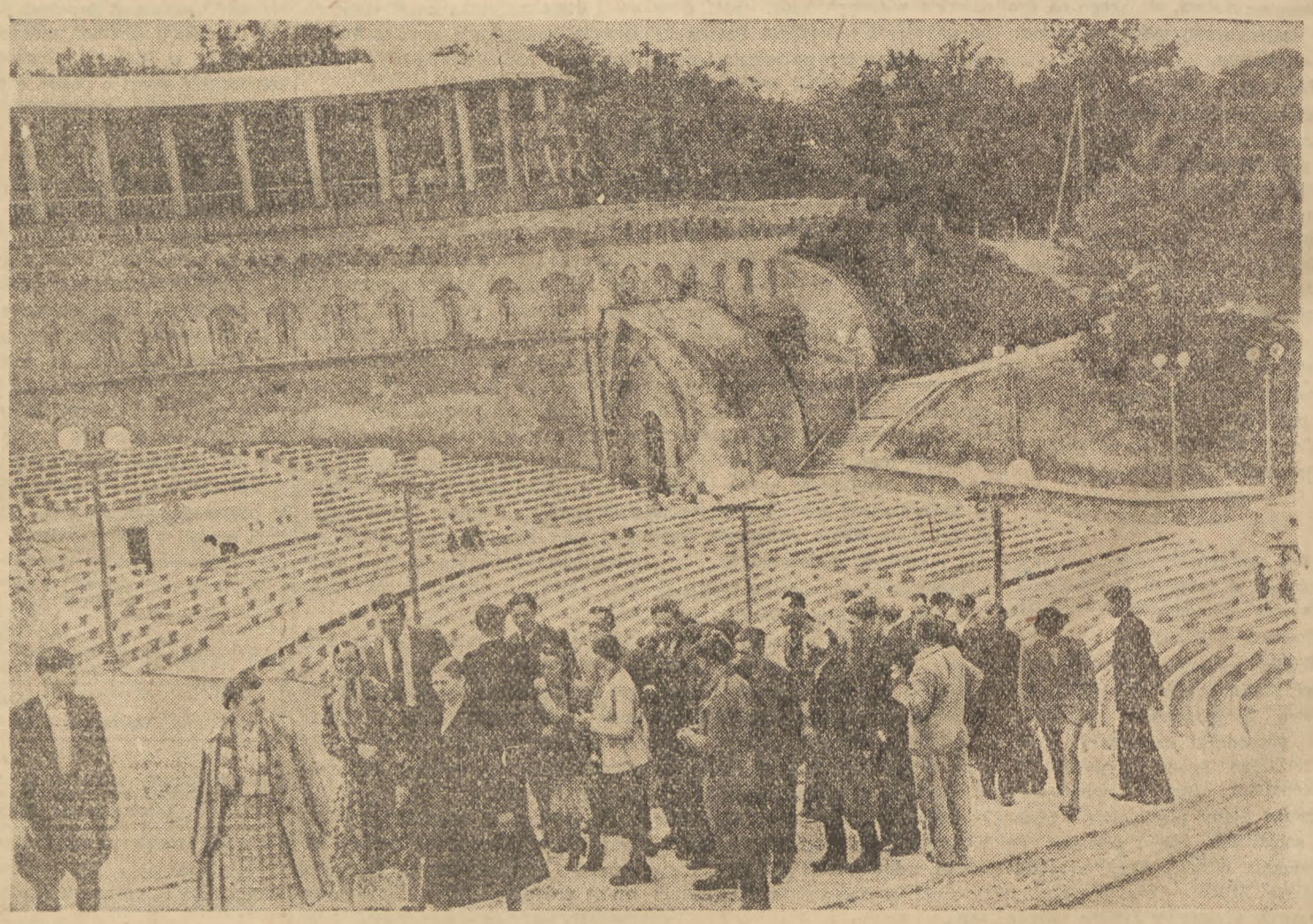

W roku bieżącym na Ukrainę Radziecką wyjeżdżały trzy wycieczki chłopów polskich. Gospodarze przyjmowali naszych chłopów i ich zmiernie gościnnie i serdecznie, udostępniając im wszystko, godne widzenia i zwiedzania.
Na zdjęciu widzimy grupę z trzeciej wycieczki, która ogląda w Kijowie teatr na otwartym powietrzu.